A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XVII. évfolyam 7. szám - 2008. április 10.

TMT-melléklettel

EMLÉKEZTETŐ
az Iskolatanács 2008. március 4-i üléséről

Jelen voltak:

Osztály:	Szülők:	Diákok:
Hoppá	Zajkásné Haraszty Rita	–
ZOÉ	–	Kenesei Bálint
NEON	Halmos Júlia	Trafikant András
Poligon	–	Fekete Dorottya
ADSL	–	–
Színe-Jáva	Kozányi Kata	Kozányi Hédi
TiBor	Lázár Péter	Filák Szilvia
GamMa	Szummer Csaba	–
Non-stop	Szegedi István	–
ALL-GO	–	–
euFóriA	D. Barabás Mária	–
e-GYIK	–	–
KARMA	Palotás Valéria	–
(P)Olympos	Andrasev Brigi	–
M&Ms	–	Krudy Norbert
JaM	–	–
NeveNincs	Farkas Éva	–
JOB	–	
MarcoPoli	–	
Tanerők:	Fekete Ádám, Jakab Judit, Kalina Yvette	
Vendég:	Dévényi Rita (TiBor)	

Napirend:

1.) A tanárok teljesítményértékelési rendszerének megvitatása (ld. még melléklet)
2.) A polis szabályok ismerete, betartása

1.) A tanárok teljesítményértékelésével kapcsolatban Yvette ismertette a koncepció részleteit:

- A teljesítményértékelés célja a munka színvonalának emelése, a vezetés informálása.
- Az értékelés módszere: tanári óralátogatások, diákok értékelése, önértékelés.
- A továbbiakban is minden évben értékelik majd a diákok a tanárokat, de a korábbi szabad szöveges értékelés helyett konkrét kérdésekre kell válaszolni, ugyanakkor a kérdőív végén lesz lehetőség további szöveges kiegészítéseket tenni

- A tanulói kérdőív kitöltése anonim módon, elektronikusan történik.
- A kiértékelésére tanáronként csak háromévente kerülne sor.
- A teljesítményértékelés a bérezéssel nem kapcsolódik össze.
- Az óralátogatás szempontjai: tanítási módszerek, eszközök, segédanyagok használata, változatosság, munkafegyelem, órai légkör, motiválás, életkori sajátosságok figyelembevétele, kommunikáció, együttműködés, órai figyelem fenntartása stb.
- Önértékelési szempontok: munkacsoportokban való részvétel, rendezvények szervezése, helyettesítés, továbbképzés, adminisztráció, pontosság, határidők, osztályfőnöki tevékenység, erősségek-gyengeségek stb.
- Az első év tapasztalatai alapján a fenti szempontok újratárgyalásra kerülnek.
- A teljesítményértékelést követően a vezetés az adott tanárral elbeszélget, rákérdez a problémákra, és javaslatokat tesz a szükséges változtatásokkal kapcsolatban.

Több IT-tag feszegette, hogy mi történik akkor, ha mindezek ellenére nem következik be pozitív változás egy adott tanár esetében. Yvette válaszában elmondta, hogy nincs szigorú szankcionálás, de nem lesznek szőnyeg alá söpörve a problémák. Megemlítette, hogy már korábban is volt arra példa, hogy hasonló tapasztalatokat követően megvált az iskola egy tanártól.

A jelenlévő diákok az óralátogatásokkal kapcsolatban megjegyezték, hogy előfordulhat adott esetben, hogy egy tanár „kirakatórát" tart olyankor, amikor megfigyelők ülnek be az órájára. A válaszadók hangsúlyozták, hogy nem egy, hanem több óralátogatás tapasztalatait veszik figyelembe az értékelés során.

Néhány IT-képviselő arra hívta fel a figyelmet, hogy a háromévenkénti értékelés nem kellő gyakoriságú. Yvette elmondta, hogy az óralátogatások miatt az értékelést lehetetlen ennél gyakrabban végezni. Azon tanárok esetében, ahol a diákok visszajelzéseiből korábban fény derül valami problémára, előbbre hozható az alapos teljesítményértékelés.

A szülői oldal részéről felvetődött, hogy a szülők nem vehetnének-e részt valami módon a tanárok teljesítmény-értékelésében. A válaszadók elmondták, hogy véleményük szerint ez nem lenne szerencsés, tekintettel arra, hogy a szülők csak közvetetten kapnak információkat a tanárokról. A szülőknek ugyanakkor van lehetőségük beülni egy-egy órára, illetve az évkönyvbe történő bejegyzéssel észrevételt tehetnek az adott tanárral kapcsolatosan.

Napirenden kívül a következő témák kerültek elő:

- A Poli honlapján hosszú ideje nem találhatók meg a tanárok és más munkatársak adatai, elérhetőségei. Yvette ígérte, hogy ezek a jövőben ismét hozzáférhetők lesznek.
- A szalagavatóval kapcsolatban a szülői oldal részéről elhangzott, hogy az egész műsor nagyon jól sikerült, igen megható volt, óriási köszönet illeti a szervezésben résztvevő tanárokat!
- A diákok elmondták, hogy ismét atrocitások értek néhány gyereket az iskola előtt. Három 10 év körüli kisiskolás késekkel, betondarabokkal fenyegetett nagyobb polis diákokat. Kisebb összetűzésre is sor került. Mindez olyan időpontban történt (dél körül),

amikor a biztonsági őr még nem érkezett meg az iskolába.
Szász Kata és Yvette kérte, hogy hasonló esetben a diákok rögtön szóljanak valamelyik tanárnak. Hangsúlyozták, akármennyire is hihetetlen, egy higgadt felnőtt a határozott fellépésével meglepően jól tudja olykor kezelni ezeket a helyzeteket. Elhangzott továbbá, hogy ismét voltak egyeztetések a kerület alpolgármesterével és rendőrkapitányával. Olyan információkkal rendelkezünk, hogy a szomszéd Lenhossék utcai iskolát el fogják költöztetni a környékről.

2.) A 2. napirendi pont (a polis szabályok ismerete, betartása) megbeszélésére az ülés elhúzódása miatt nem került sor.

A következő IT-ülés időpontja: 2008. április 1., 17:00. A diákoké lesz az irányító és jegyzetelő szerep.

Budapest, 2008. március 6.

Lázár Péter, szülő, TiBor osztály

Melléklet
TANULÓI KÉRDŐÍV

A = az állítással maradéktalanul egyetértek
B = az állítással jórészt egyetértek
C = az állítással többnyire nem értek egyet
D = az állítással egyáltalán nem értek egyet

Erre a tanárra véleményem szerint igaz, hogy…

1. Szakmailag felkészült.
2. Érdekes, változatos órákat tart.
3. Az óráira láthatóan felkészül.
4. Az órákra pontosan érkezik.
5. Az óráin figyelünk, dolgozunk.
6. Hasznosak számunkra az órák, fejlődünk általuk.
7. A diákokat partnernek tekinti.
8. A diákokra egyénenként is képes figyelni.
9. Egyenlően kezeli a diákokat, nem kivételez.
10. Ad házi feladatot és a házi feladat mennyisége megfelelő, ésszerű.
11. A dolgozatokat, órai munkákat idejében kijavítja.
12. A számonkérésben igazságos és kiszámítható.
13. Tanulságos, igényes szöveges értékeléseket készít.
14. Kiegyensúlyozott, viselkedése nem hangulatától függ.
15. Az órai munkában gyakran alkalmaz személyes, segítő értékelést
16. Megismerteti az értékelés szempontjait, azoknak megfelelő visszajelzéseket ad
17. Nyitott a tanulási tartalmak és módszerek közös kialakítására

Egyéb, amit még fontosnak tartok:

EMLÉKEZTETŐ
az Iskolatanács 2008. április 1-jei üléséről

Jelen voltak:

Osztály:	Szülők:	Diákok:
Hoppá	Zajkásné Haraszty Rita	Lantay Csilla
ZOÉ	–	Kenesei Bálint
NEON	Halmos Júlia	Trafikant András
Poligon	–	Fekete Dorottya
ADSL	Holly Tünde	–
Színe-Jáva	Kozányi Kata	Kozányi Hédi
TiBor	–	Filák Szilvia
GamMa	–	Csákány Dórottya
Non-stop	Szegedi István	–
ALL-GO	–	–
euFóriA	–	–
e-GYIK	–	–
KARMA	Palotás Valéria	–
(P)Olympos	Andrasev Brigi	–
M&Ms	–	Krudy Norbert
JaM	–	–
NeveNincs	Farkas Éva	–
JOB	–	
MarcoPoli	Bota Norbert	
Tanerők:	Fekete Ádám, Jakab Judit, Kalina Yvette, Szász Kata	
Vendég:	D'Angelo Dorotea (ZOÉ)	

Napirend:

1.) Yvette ismertette a márciusban elfogadott költségvetés sarokpontjait. Részletezte az elkerülhetetlen költségtérítés-növekedés okait. (Erről minden család írásbeli tájékoztatást kap a közeljövőben.)

2.) Ádám mesélt az április 26-i Poli-Szülinap forgatókönyvéről, amiről ezen a héten minden osztályt részletes informálnak a szervezők.

3.) Csoportokban az iskolában érvényes írott és íratlan szabályokról beszélgettünk.

A következő IT-ülés időpontja: 2008. május 20., 17:00. A tanárok vezetik majd az ülést és a jegyzőkönyvet.

Budapest, 2008. április 2. Jakab Judit

ISKOLABÍRÓSÁGI HATÁROZATOK

Tárgy: késés, igazolatlan óra
A tárgyalás időpontja: 2008.01.28.
Jelenlévők: az Iskolabíróság tagjai: tanárbíró, szülőbíró diákbíró, továbbá három KARMA osztályos panaszolt diák, az egyik panaszos osztályfőnök és az egyik panaszolt édesapja.
Előzmények: A három tanulót a sok késésük és igazolatlan órájuk miatt jelentették fel osztályfőnökeik.
Tárgyalás: A tárgyalás elején a tanárnő ismertette a diákok január 24-ig összegyűlt késéseit és igazolatlan óráit:
Az 1. panaszoltnak 10 igazolatlan órája és 45 késése van, a 2. panaszolt 5 igazolatlan órával és 35 késéssel rendelkezik, a 3. panaszolt 12-szer mulasztott igazolatlanul és 32 alkalommal késett. Az osztályfőnökök mindenkivel kötöttek megállapodást. A megállapodásoknak nem igazán volt hasznuk.
Az 1. panaszolt esetében a késések zöme első órai. Indoklása szerint este nagyon sokáig fent van (rajzolni tanul és sok a munkája), reggel pedig nagyon nehezen kel. Az elmondottakból kiderült, hogy a reggel megszervezése nem éppen optimális. A tanuló a napközbeni késésekre nem tudott elfogadható magyarázatot adni. Leginkább a büfét jelölte meg indokként.
A 2. panaszolt késéseinek zöme első órai. Zenélni tanul. Este nagyon sokáig fent van. Nagyon kiszámította a reggeli felkelés idejét (a lehető legtovább húzta, így minden az utolsó pillanatban történt). Az utóbbi időben a tanuló kialakított egy új reggeli rendet, aminek hatására a reggeli késései csökkentek. Vállalta, hogy az első órai késései hamarosan elfogynak. A napközbeni késéseire nem tudott elfogadható indokot mondani. Ő is leginkább a büfét hozta fel indokként.
A 3. panaszolt késéseinek egyharmada a reggeli késés. A többi napközbeni. Nagyon keveset alszik. Reggel későn kel és sokáig fürdik. A napközbeni késéseire – társaihoz hasonlóan – nem tudott elfogadható indokot felhozni. Leginkább a büfébeli állapotokat emlegette.
A jelenlévő édesapa kérdése: Mi motiválja őket, ha ennyit késnek?
Válaszok: Inkább kint eszi meg az ennivalót, minthogy bevigye, és azzal másokat zavarjon (1. panaszolt). Nem tudja (2. panaszolt). Jó hangulat alakul ki a büfében, és nem figyel az idő múlására (3. panaszolt).

Határozat:

1. panaszolt:

· Fegyelmi fokozata: szigorú megrovás (minimum a 2007/2008-as tanév végéig, illetve, amíg a feketelista véget nem ér)

· Feketelista: reggel 7:55-re kell érkeznie. A késés ehhez képes számít. Amennyiben 2 héten keresztül pontosan érkezik, akkor az érkezés ideje 5 perccel későbbre tolódik. Amennyiben egyszer is késik, akkor az érkezés ideje (két hét leteltével) 5 perccel előrébb jön. Mindez addig tart, amíg nem lesz olyan két hét, amikor 8:15-re kell érkeznie, és nem késik egyszer sem abban a két hétben.

Napközben: Ezen tanév végéig minden szünetben a jelző csengőre a következő órát tartó tanárt meg kell keresnie, és jelentkeznie kell nála. Ennek betartását, egy – az 1. panaszolt által vezetett – füzetben a tanárnak aláírásával kell igazolnia. Ezt a füzetet minden héten alá kell íratnia 1. panaszoltnak az osztályfőnökeivel.

· Amennyiben 1. panaszoltnak öt olyan alkalom összegyűlik, hogy késik, vagy nem írat alá egy órát, akkor osztályfőnökeinek azonnal fel kell őt jelenteni az Iskolabíróságon.

· 1. panaszolt bérletét az Iskolabíróság bevonja. Amennyiben a feketelista az idei tanévben befejeződik, akkor a következő tanévben lehet bérlete. Ha a feketelista átnyúlik a következő tanévbe, akkor 1. panaszoltnak a jövő tanévben nem lehet bérlete.

2. panaszolt:

· Fegyelmi fokozata: megrovás (minimum a 2007/2008-as tanév végéig, illetve, amíg a feketelista véget nem ér)

· Feketelista: reggel 7:55-re kell érkeznie. A késés ehhez képes számít. Amennyiben 2 héten keresztül pontosan érkezik, akkor az érkezés ideje 5 perccel későbbre tolódik. Amennyiben egyszer is késik, akkor az érkezés ideje (két hét leteltével) 5 perccel előrébb jön. Mindez addig tart, amíg nem lesz olyan két hét, amikor 2. panaszoltnak 8:15-re kell érkeznie, és nem késik egyszer sem abban a két hétben.

Napközben: Ezen tanév végéig 2. panaszoltnak minden szünetben a jelzőcsengőig a következő órát tartó tanárt meg kell keresnie, és jelentkeznie kell nála. Ennek betartását egy – 2. panaszolt által vezetett – füzetben a tanárnak aláírásával kell igazolnia. Ezt a füzetet minden héten alá kell íratnia 2. panaszoltnak az osztályfőnökeivel.

· Amennyiben 2. panaszoltnak öt olyan alkalom összegyűlik, hogy késik, vagy nem írat alá egy órát, akkor osztályfőnökeinek azonnal fel kell őt jelenteni az Iskolabíróságon.

· 2. panaszolt bérletét az Iskolabíróság bevonja. Amennyiben a feketelista az idei tanévben befejeződik, akkor a következő tanévben lehet bérlete. Ha a feketelista átnyúlik a következő tanévbe, akkor a jövő tanévben nem lehet bérlete.

3. panaszolt

· Fegyelmi fokozatot: megrovás (minimum a 2007/2008-as tanév végéig, illetve, amíg a feketelista véget nem ér)

· Feketelista: reggel 8:00-ra kell érkeznie. A késés ehhez képes számít. Amennyiben 2 héten keresztül pontosan érkezik, akkor az érkezés ideje 5 perccel későbbre tolódik. Amennyiben egyszer is késik, akkor az érkezés ideje (két hét leteltével) 5 perccel előrébb jön. Mindez addig tart, amíg nem lesz olyan két hét, amikor 3. panaszoltnak 8:15-re kell érkeznie, és nem késik egyszer sem abban a két

hétben.
Napközben: Ezen tanév végéig 3. panaszoltnak minden szünetben a jelzőcsengőig a következő órát tartó tanárt meg kell keresnie, és jelentkeznie kell nála. Ennek betartását egy – 3. panaszolt által vezetett – füzetben a tanárnak aláírásával kell igazolnia. Ezt a füzetet minden héten alá kell íratnia az osztályfőnökeivel.

· Amennyiben 3. panaszoltnak öt olyan alkalom összegyűlik, hogy késik, vagy nem írat alá egy órát, akkor osztályfőnökeinek azonnal fel kell őt jelenteniük az Iskolabíróságon.

· 3. panaszolt bérletét az Iskolabíróság bevonja. Amennyiben a feketelista az idei tanévben befejeződik, akkor a következő tanévben lehet bérlete. Ha a feketelista átnyúlik a következő tanévbe, akkor a jövő tanévben nem lehet bérlete.

Indoklás: Az Iskolabíróság szerint az egészségre káros és abnormális az, amilyen későn fekszenek ezek a diákok, s ebből következően igen keveset alszanak. Sem a napközbeni késésük, sem a pontossághoz való hozzáállásuk nem elfogadható. Idejében kell felkelniük és a reggeleket jobban kell beosztaniuk. A napközbeni késéseikkel súlyosan sértik a társaik tanuláshoz való jogát, az órák nyugodt munkamenetét.

2008. február 11.

* * *

Tárgy: Kártyázás
Időpont: 2008. február 26.
Jelenlévők: az Iskolabíróság tagjai: tanárbíró, szülőbíró, diákbíró, továbbá hét panaszolt, a panaszos osztályfőnökök és az egyik diák édesanyja
Előzmények: A panaszoltak szeptember óta rendszeresen kártyáztak a szünetekben. A kártyázást és annak megbeszélését gyakran az órán is folytatták. Az osztályfőnökök arra kérték a panaszoltakat, hogy a kártyázást a jelzőcsöngőig fejezzék be, és időben érjenek be az órákra. A kártyázást és annak megbeszélését csak a szünetekben folytassák. A kéréseket követően többször is panaszkodtak a tanárok a panaszoltakra, hogy az órákon kártyáznak, vagy a szüneti kártyázást beszélik meg. Az osztályfőnökök annak érdekében, hogy a rend helyre álljon, a diákok számára megtiltották a kártyázást a tanítási időben. Mivel ezt a tiltást a diákok nem tartották be, az osztályfőnökök feljelentették őket.
Tárgyalás: A megbeszélés során kiderült, hogy az osztályfőnököknek nem a kártyázással van bajuk. A problémát csupán az jelenti, hogy a diákok az órákon is rendszeresen a kártyáztak, ill. az eredményeket beszélték meg. Ezzel zavarták az órákat, továbbá az osztálytársaikat a tanulásban, így ők sem az órai feladatokkal foglalkoztak.
A panaszoltak az elhangzottakat elismerték, de arra nem tudtak magyarázatot adni, hogy a számukra nem elfogadható határozat ellen miért nem éltek saját javaslattal. A megegyezés keresésére mindkét fél nyitott volt. Éppen ezért az Iskolabíróság arra kérte a panaszosokat és a panaszoltakat, hogy itt, a tárgyalás keretei között jussanak egyességre és foglalják azt írásba. Ez körülbelül fél óra alatt meg is történt. (Erre az időre az Iskolabíróság a teremből kivonult.)
A szerződés megszületése után a bíróság meghozta határozatát.

Határozat: Minden panaszolt számára intés (tanév végéig)
Indoklás: Az IB felhívja a panaszosok figyelmét arra, hogy amennyiben az osztályfőnökeik által hozott határozattal/ döntéssel nem értenek egyet, akkor azt az osztályfőnökök tudomására kell hozni. A megoldást együtt kell keresni. Azt nem tehetik meg, hogy egyszerűen nem tartják be a rájuk nézve kötelező döntést.

A határozatok ellen a kézhezvételtől számított 15 naptári napon belül lehet fellebbezést benyújtani az Iskolabíróság titkárához!

2008. március 13.

Szmeskó János
az Iskolabíróság nevében

Nyílt levél Papp Donáthoz

Kedves Donát!

Kétségtelenül szellemes szöveget közöltél a Poligráf előző számában („Egy Poligráf széttépése és következménye"). Retorikailag ügyesen felépítetted a mondandódat, remek a szerkesztés (hangsúlytalan bevezetés után egy hosszabb és ütősebb második rész), klassz a mondatok dinamikája, és rendkívül jól bánsz a humorral – bölcs mértéktartással mindig csak annyit csepegtetsz belőle, amennyi elevenné és szórakoztatóvá teszi a művedet.. Ha a TMT-s különszámban jelent volna meg a novellaíró pályázat pályamunkájaként, akkor az őszinte gratuláción túl nem is volna mit mondanunk neked.

Kár, hogy nem csak a tehetséged az apropója ennek a nyílt levélnek. Sajnos kénytelenek vagyunk vitázni néhány megállapításoddal. Egész más ugyanis egy fiktív történet

akkor, ha tisztán művészi szándék hívja életre, mint amikor gyakorlati célja van: amikor az olvasók valós dokumentumként, tényszerű feljegyzésként kezelik.

Először a Poligráf széttépéséről… A cikked megírása óta talán tapasztalatból tudod, hogy az iskolaújság szövegei nem maguktól születnek. Néhány ember önzetlen munkája, sok-sok ideje, erőfeszítése, hite és kétsége, fizikai és lelki gyötrődése van egy-egy számban. Megszenvedett bírósági helyzetek, idegtépő versenyek feszült pillanatai, komoly szellemi alkotófolyamatok végeredményei jelennek meg hónapról hónapra ezeken a hasábokon. Még ha neked sokkal könnyebben és gyorsabban ment is a szövegalkotás, mint ahogy mi ezzel a válaszfélével kínlódunk, nyilván akkor is megtapasztaltad valamelyest, hogy munka nélkül nincs eredmény.

A Poligráf érték. Objektíve is, de különösen komoly érték nekünk, polis iskolapolgároknak. Legalábbis azoknak, akik fontosnak tartjuk a politechnikumi létet, akik kötődünk ehhez az iskolához. Erről ugyan te is írtál egy mondatot, de a következő szakaszban néhány jól elhelyezett ironikus mondat kedvéért felül is írtál mindent, amit addig mondtál. Ironikussá tetted a korábban őszintének ható sajnálkozásodat is. Nyilván ez is volt a célod.

De irónia ide vagy oda, akár tudomást veszünk róla, akár nem, sokunk számára a Poligráf valóban érték. Amikor erről beszélünk, akkor elsősorban természetesen nem a papírra, az anyagi vonatkozásokra gondolunk. Nem azt fájlaljuk, hogy az ablakon kidobott pénz újságot írni, szerkeszteni és nyomtatni ott, ahol ennyire becsülik. Amit mondunk, az nem is az elszánt környezetvédők kirohanása, amiért a természet kincsei a szemétkosárban (illetve az osztályteremben a földön, széthányva…) végzik – bár az olvasatlanul összegyűrt újság efféle érzelmeket is kelt bennünk. Egyértelműen a Poligráfban lévő eszmei értékek semmibevételét kifogásoljuk. A szemetelés miatt is rád szólnánk, de arról nem írnánk nyílt levelet. A gesztust éreztük az első pillanattól erősen problematikusnak. A cselekedeted túlmutat önmagán, akárcsak a művészi ötletességgel megírt cikked: többletjelentése van. Ha segít a hasonlat: minket nagyjából a zászló- vagy könyvégetésekre emlékeztet.

Azt hittük, utólag legalább te is érzed, hogy mi volt a gond. Azért beszéltünk osztályidőn erről a dologról, hogy segítsünk megérteni a helyzetet. Emiatt kaptad azt a feladatot, hogy a Poligráfban te magad meséld el, mi történt. Hát te tényleg elmesélted. Más mesében talán jól csengene a „parancsmegtagadás" „végrehajtása", de polis környezetben ezek eléggé életidegen kifejezések. Ilyen szavak ebben az iskolában valószínűleg még sosem hangzottak el, de a ZOÉ osztályidején egészen biztosan nem. És sajnos ebben a műfajban hiába szellemes a szöveg, ha nem hiteles.

Unalmas órák persze a Poliban is vannak, de azért több helyen sántít ez a megközelítés is. Egyrészt nem illik olyan embert vádolni, aki éppen elhagyta az iskolát (már nem tud védekezni), másrészt pedig mennyire magyarázza meg egy bármennyire „dögunalmas" óra azt, amit tettél? Mint ahogy az is kérdés, ha a tanár nem szól rád külön, hogy szedd össze azt a mocskot, amit magad után hagytál, akkor nincs is semmi dolgod vele?

Csaba úgy jött le az óráról, hogy rögtön elmondta nekünk, mi történt. Dühös volt a Poligráf széttépése miatt is, de külön felháborította, hogy hiába szólt rád, te még a

szemetet sem takarítottad el magad után. Ő néhány perccel a történtek után feltehetőleg nem szenvedett memóriazavarban, és elég határozottan állította, amiket mondott. Te ezzel szemben magad is úgy fogalmazol, hogy „nem emlékszel rá". Mint ahogy az osztályidőn már „az sem jutott eszedbe", amit alig néhány órával korábban tettél. Nem lehetséges, hogy ha Csabára figyeltél volna, akkor meghallod, amit mond?

Ilyen bizonytalan memóriával mi a te helyedben nagyon félnénk vádaskodni. Te nem voltál szívbajos, rögtön két kemény vádat is megfogalmaztál: egyrészt, hogy a matekóra „dögunalmas" volt (az éppen újságaprítással foglalatoskodó gyerek figyelmét lehet, hogy nem könnyű lekötni matematikai problémákkal), másrészt (és ez a súlyosabb!), hogy Csaba hazudott.

Nincs újabb „bünti", sem osztályfőnöki „parancs"; nincs tehát mit megtagadnod, de figyelmedbe ajánlanánk, hogy az általános iskolás beidegződéseid egy része nem aktuális már ebben a közegben. Itt a tanárok és diákok nem feltétlen egymás ellenségei. Hiányoznak a hagyományos lövészárkok.

Láthatod, érezheted, hogy az eset óta is szeretünk téged, nem volt semmiféle retorzió, nyíltan vállaljuk veled a vitát. Legfeljebb baráti tanácsnak vedd, amit mondunk. Csaba egy másik munkahelyről nyilván nem fog már reagálni a szövegedre. Ennek ellenére, ha a helyében lennénk, a cikked publikálása után biztos jólesne, ha azt mondaná a szerző: „Bocsánat". Csak így, egyszerűen, minden irónia nélkül. Még ha ez a megoldás nem is olyan vicces, mint a felturbózott, kiszínezett változat. De persze ezt is csak akkor, ha már érted, miről beszélünk…

Üdvözlettel:
Szöllősy Zoli
és Melles Évi

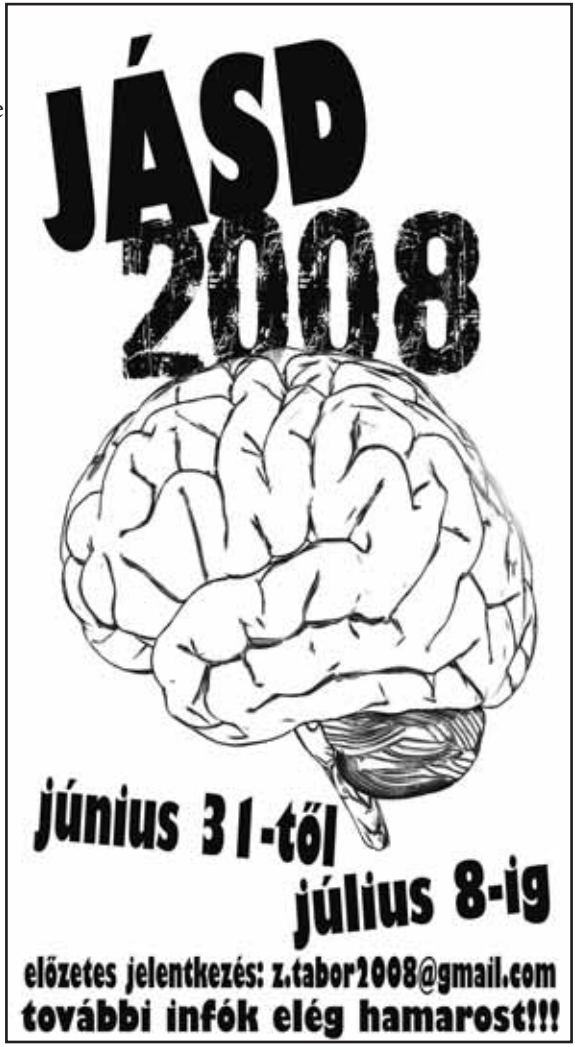
JÁSD
2008
június 31-től
július 8-ig
előzetes jelentkezés: z.tabor2008@gmail.com
további infók elég hamarost!!!

Az egyforintos akció végeredménye

Osztály	db	Ft	kg
euFóriA	28 713	42 842	74
Hoppá	22 694	36 171	61
TiBor	20 291	32 511	54
ZOÉ	18 858	30 354	51
Színe-Jáva	17 526	26 213	45
KARMA	9 800	17 718	28
(P)Olympos	9 170	13 669	24
Magánszemélyek	3 154	8 401	6
e-GYIK	5 388	7 804	14
ADSL	4 498	7 262	12
NEON	4 647	7 008	12
Nevenincs	1 428	2 606	4
Non-stop	1 391	2 227	4
Poligon	1 373	2 146	4
ALL-GO	495	771	1
27-eS	448	679	1
GamMa	249	401	1
Összesen	**150 123 db**	**238 783 Ft**	**395 kg**

Köszönetnyilvánítás

Nagyon szép eredménnyel ért véget az „Apró segítség” verseny. Köszönjük Rákosi Juditnak (a Székely-testvérek anyukája) az ötletet, az osztályoknak, hogy beszálltak a játékba, és egyre komolyabban vették a dolgot. A szülők, rokonok, barátok segítsége nélkül nem tudtunk volna ennyi aprót összegyűjteni. Köszönjük a támogatást, a segítséget. A ZOÉ osztálynak a szervezést, Szűcs Lacinak a több száz kiló aprópénz beváltását, a névtelen adományozóknak a nagylelkűségüket, és a számláló bizottságnak – Jakab Judit, Anda „Csoncsi” Tamás, Szabó László – a heroikus munkáját. (Abban bíztunk, hogy egy pontos mérleggel könnyen megy majd a dolog, de bizony tévedtünk. Számolni kellett, hagyományosan, érménként. Háromszor maradt itt estig emiatt ez a csapat.) Végül Preiszner Miklósnak is hálával tartozunk, mert segített megtalálni azt a jó minőségű elektromos zongorát, amit a befolyt összegből már meg is vásároltunk.

Köszi mindnyájatoknak!

Kedves Polis Családok, Diákok, Tanárok!

Adománygyűjtési akciónk április 30-ig folytatódik!

Biztosan emlékeztek még, hogy az első félévben tájékoztattunk Benneteket arról, hogy felvettük a kapcsolatot egy erdélyi kis falu, Frumósza magyar pedagógusaival és diákjaival azért, hogy testvériskolai kapcsolatokat alakítsunk ki velük. A faluban nincs magyar iskola, hanem a gyerekek délutáni foglalkozások keretében ismerkednek a magyar nyelvvel, kultúrával. Ezt a tevékenységüket szeretnénk támogatni ajándékainkkal, és kölcsönös levelezés, ismerkedés után személyesen is szeretnénk meglátogatni, vendégül látni őket.

Az elmúlt hónapokban – Nektek köszönhetően – több száz kötet könyv gyűlt össze számukra a könyvtárban.

Most azt a hírt kaptuk tőlük, hogy a könyveken kívül a legnagyobb segítséget az jelentené nekik, ha a délutáni foglalkozásokra papírt, írószert, különféle eszközöket kaphatnának.

Ezért azt kérjük, hogy aki csak teheti, hozzon:

- üres papírt (rajzlap, írólap, karton, színes papír)
- füzeteket
- tollakat, grafit- és színes ceruzákat, festékeket, ecseteket
- kézműves foglalkozáshoz alapanyagokat
- esetleg jó állapotú játékokat, társasjátékokat.

A gyűjtés határideje: 2008. április 30. (Ezután néhány nappal az egyik politechnikumos szülő Szmeskó Jánossal elviszi Frumószába az összegyűlt ajándékokat.)

A gyűjtés helyszíne: nyitvatartási időben a könyvtár. Jakab Judit vállalta az adományok átvételét és őrzését.

Támogatásotokra, segítségetekre számítva, köszönettel:

2008. 03. 31.

a szervezők:
Fehér Márta és Szmeskó János

Drága Polisok!

Szeretném felfedni annak a rejtélyes cselekedetnek a titkát, mely magyarázatot ad bizonyos – a közelmúltban (2008. március 28-án) történt – eseményekre.

Bizonyára észrevettétek – bár talán ez nem kellőképpen biztos, ugyanis az ember figyelmét hajlamos elkerülni tulajdonképp akármi – azt a meglepő változást, ami a B épület földszintjén, illetve a B/15. teremben történt. Nos ha nem, akkor megragadom az alkalmat, hogy egy szösszenetnyi felvilágosítást nyújtsak a témában:

2008. március 28-án délután, miután lassacskán kiürült a Poli, vagyis minden „jaj de jó, végre itt a hétvége" gondolat kisétált a nagykapun, egy kisebbecske tömeg vándorolt be hatalmas pakkokkal az iskolába. Ez a rejtélyes raj pedig nem másért, mint egy háromnapos képzésért jelent meg e szívünkhöz oly közel álló helyen, hogy felkészüljenek egy ominózus eseményre, a 2008-as DIA Napok és KÖZÖD programjaira, melyekre április 18-20. között kerül sor.

Most pedig lebbenjen föl a lepel a feszélyező kis titokról, melyet első bekezdésemben említettem! Ezek a fiatalok, akik itt megjelentek, mindaközben, hogy tették a dolgukat, arra is szakítottak egy kis időt, hogy kellőképp meghálálják az iskolának, hogy fedélt biztosított a fejük fölé ezen a három napon. Azaz – és most jön a lényeg – fehérre mázolták a fentebb leírt épületrészeket a két kis kezük munkájával.

Nos ezzel a rejtély feltárult. Én személy szerint rendkívül hálás vagyok az önkénteseknek, akik persze pompásan mulattak munka közben is, de mégiscsak köszönet jár nekik azért, hogy ittlétükkel olyan nyomot hagytak a Politechnikumban, ami ellentétes jelentést hordoz mondjuk egy falra taposott lábnyommal.

A Demokratikus Ifjúságért Alapítvány egyik önkéntese:
Dominik Rita

Köszönöm

Kozányi Hédinek, Lőrincz Alexandrának (Színe-Java), Rob Dawsonnak, Kelemen Hajnának, Péterfi Baloo-nak, Sáfrán Katinak, VerGábnak (tanárok) és Dávid Lajosnak (karbantartó), hogy szabadidejükben cipekedtek, szortíroztak, nyelték a port hat órán keresztül és újra használhatóvá tették a B épület alagsorában a régi kerámiaműhelyt.

Bodonyi Éva

Irodalmi háziverseny
A februári kérdések megoldásai

I. Képzőművészeti totó (13 pont)

1. Raffaello: Sixtus Madonnája nem freskó.
2. A magyar Országházat Steindl Imre tervezte.
3. A relief szó jelentése: dombormű.
4. Antonio Gaudi nem élt a II. világháborúban.
5. A Willendorfi Vénusz 11 cm magas.
6. A zikkurátlépcsőzetes szentélyt jelent.
7. A kariatida a görög nőalakú oszlop neve.
8. A kollázs technika papír és textil darabok felragasztása egy felületre.
9. A Cifra Palota Kecskeméten látható.
10. Kheopsz fáraó piramisa Gizában van.
11. Az ókori Babilon a mai Irak területén volt.
12. Pécs ókori neve Sopianae.
13. A híres Schönbrunni kastélyt Bécsben kell keresni.

II. Mit jelent? (22 pont)

Fenákel Judit Gyerekkor című szövegében a kérdezett szavak jelentése a következő: Eszcájg: evőeszköz, Stelázsi: polcos állvány, Spejz (spájz): éléskamra, Vájdling: mosogatótál, Kredenc: konyhaszekrény, Sparhelt: gáztűzhely, Strimfli: harisnya, Vitrázs: keretre erősített függöny, Puceráj: mosoda, tisztító, Cúg: huzat, Csuszpájz: főzelék, Nipp: giccses dísztárgy, Vitrin: üvegfalú szekrény, tárló, Smukk: ékszer, Hokedli: támla nélküli konyhaszék, Sámedli/sámli: támla nélküli kis szék, zsámoly, Serbli: éjjeliedény, Rumli: felfordulás, Vircsaft: (rossz) gazdálkodás, ügyvezetés, társaság, közösség, Kóceráj: elhanyagolt kis műhely, bolt, Fuszekli: rövid harisnya, Spilhózni: játszóruha, Puszedli: habcsók, Hászene: házasságkötés, Hüpe: hímzett bársonyszövet, amely alatt áll a pár az esketéskor, Snapsz: pálinka, Róse: antiszemita, gonosz, gazember nem zsidó, Majré: félelem, Mázli: szerencse, Tanti: nagynéni, Vizit: látogatás, Svindli: csalás, Pártedli: előke, Spangli: bőrszíj, cigaretta, Barhesz: burgonyás kelt fonott kalács vagy fonott kenyér, Stanicli: zacskó, Zejmedli/zeimerli: szegő, Mesüge: kelekótya, Lihthóf/lichthof: világítóudvar, Córesz: szegénység, Sezlon: dívány, Luftmencs/luftmensch: levegő-ember, a semmiből is valahogy megélő ügyeskedő, Pehvógel/pechvogel: szerencsétlen flótás, mein Got: Istenem

III. A 2008-as 39. filmszemle díjazottjai (6 pont)

Az internetes közönségszavazás eredményeképpen 39. Magyar Filmszemle közönségdíját Till Attila nyerte Pánik című filmjéért.

A süllyedő falu című dokumentumfilm Esélyegyenlőségi díjat nyert. A rendező: Szirmai Márton.

A legtöbb díjat A nyomozó című film nyerte(Gigor Attila filmje): Zöld Holló díj, Arany Olló díj, Legjobb forgatókönyvírói díj Gigor Attilának, Legjobb Férfi alakítás díja Anger Zsoltnak,+ a közönség kedvence

Megfejtők: Balog Péter, Máthé Lőrinc (Hoppá), Kontra Edina, Marton András, Reményi Márton (e-GYIK) Gratulálok!

Áprilisi forduló
Beadási határidő: 2008. április 21. hétfő

1. Ezt a Poligráf-számot Gulácsy Lajos képei díszítik. Hozzá kapcsolódnak a következő kérdések. (10 pont)

a) Mikor élt és alkotott Gulácsy Lajos? (1)

b) Nevezz meg legalább 4 festőt, akik hatottak életművére! (2)

c) A reneszánszon kívül más – 19-20. századi – irányzatok is hatottak festészetére. Nevezz meg ezek közül legalább négyet! (2)

d) Mire utal a Na' Conxypan kifejezés? (1)

e) Juhász Gyula költői életművében sok olyan verset találhatunk, amelyek egy másik alkotó egyéniségének vagy művének megértéséből születtek. Sorolj föl ezek közül legalább négyet. (2)

e) Juhász Gyula nemcsak verset, hanem novellát is írt Gulácsyról. Mi ennek a prózai műnek a címe? (1)

f) Hol és mikor nézhető meg Budapesten Gulácsy Lajos életmű-kiállítása? (1)

2. Ki a szerző? (20 pont)

a) Kinek a nevéhez fűződik a Ki szavatol a lady biztonságáért című írás?

b) Született magyar vers Apokrif címmel. Ki a szerzője?

c) Ki az az erdélyi író, aki trilógiájában egy székely legény mesés történetét beszéli el, kalandjait a hegyekben, a városban és Amerikában?

d) Ki írt verset Párizs, az én Bakonyom címmel?

e) Kinek van Epepe című regénye?

f) A pusztai nép, az alföldi pásztorok kemény világáról szól az 1931-ben megjelent Barbárok című novella. Ki a szerzője?
g) Ki írta a Pál utcai fiúkat?
h) Melyik magyar filmrendező készített filmet Weöres Sándor Psyché című műve alapján?
i) Ki írt magyar regényt Sátántangó címmel?
j) Kinek az elbeszélése alapján született Fábri Zoltán: Körhinta című filmje?
k) Ki írt drámát Csirkefej címmel?
l) Ki jelentetett meg Csokonai Lili álnéven fiktív önvallomást?
m) Kinek melyik regényében szerepel Ulpius Tamás? (2)
n) Ki írta meg Az európai irodalom történetét?
o) Kinek a regénye a Karnevál?
p) Ki Kakuk Marci történeteinek írója?
q) Kinek a színműve alapján írta Bartók A kékszakállú herceg vára című operát?
r) Kinek a regénye A falu jegyzője?
s) Kinek a hőse Rezeda Kázmér?

3. Fogalomtisztázás – melyik felel meg a körülírásnak vagy az idegen szónak? (10)

a) Egészében tekintett, az egészre vonatkozó – globális, materiális, teátrális, versális
b) Justizmord – merészség, súlyos bírói tévedés, akaraterő, közérdek
c) Danger – pánik, őrület, veszély, téboly
d) Nota bene – A kutya harap, Jól jegyezd meg!, Az ízlések különbözőek, Hibás tézis
e) L'art pour l'art – baki hátán baki, A művészet az élet sója, Hazugságok hazugsága, Művészet a művészetért
f) Summa cum laude – az összegek összegzése, erején felül, hallgatólagos beleegyezés, a legnagyobb dicsérettel
g) Vea victis – Isten megbocsát, Borban az igazság, Béke poraira, Jaj a legyőzötteknek!
h) Sábesz – szombat, esti ima, lábbeli, kóser étel
i) Homo sapiens – értelmes ember, emberközpontú világ, közéleti tisztesség, gyarló ember
j) Vice versa – hallgatni arany, fordított módon, boldog tudatlanság, kénye-kedve szerint

---

Siker!

Maráczi Fanni és Rigó Lívia a JaM osztályból
sikeres (95%-os) középfokú nyelvvizsgát tettek angol nyelvből.

Gratulálunk!

Az emberiség jó útra tér

Bevezető

Úgy határoztam, hogy most, életem alkonyán, papírra vetem azt a megdöbbentő eseménysorozatot, amelynek részese voltam. Elhatározásom egyik oka az volt, hogy ezekről a történésekről igen szűk körnek van tudomása, és ezen kevesek (érthetően) nem mutatnak nagy hajlandóságot, hogy megosszák az emberekkel, akik így maradnak abban a tévhitben, hogy „jó útra térésünk" békés konferenciákon megbeszélt, egyértelmű lépések eredménye. Márpedig az, hogy minek a hatására élhetünk ma, 2058-ban úgy, ahogy, az igen fontos. Ugyanis ha ez emberiség nagy része nem tudja, akkor nem is fogja értékelni az erőfeszítéseket, melyekkel megteremtettük a rendet. Tehát magát a rendet sem fogja tisztelni, természetesnek veszi, és ezzel veszélybe sodorja azt. További ok, hogy az ügy mindenképpen a kor emberének alapműveltségéhez tartozik, és az, hogy ha tud róla, akkor talán tanul belőle, és leszűri a maga igazságát, amit remélhetőleg kamatoztatni is tud.

Előzmények

Richard Komlos vagyok. A nagyszüleim még Magyarországon éltek, onnan vándoroltak ki ide, Kanadába a '60-as évek elején lányukkal együtt. Ott kétségbeesetten munkát keresve ismerkedtek meg egy szintén távolról magyar származású egyetemi professzorral, akinek segítségével sikerült megvetniük lábukat az idegen országban és szert tenni a megfelelő kapcsolatokra. Anyám az egyetemen ismerkedett meg Apámmal, mindketten újságírónak tanultak. Kapcsolatukról nem nagyon szerettek beszélni, ezért erről nem tudok sokat, de tény, hogy alighogy Anyám elvégezte az iskolát, megszülettem. (…)
Fiatalkoromról kezdetnek csak annyit, hogy érdeklődési köröm már igen korán a természet felé fordult. (…) Nagyon elkeseredtem, hogy itt, Vancouverben nem lehet egy normális állatot találni az állatkerten kívül, ahová utáltam járni, mert nem bírtam a rácsok mögé kényszerített állatok látványát. Meg is kérdeztem Apámat, hogy miért nem jön soha legalább egy valamirevaló ragadozó madár, mondjuk egy sas a városba, hiszen annyi élelmet találhatna. Itt vannak a különböző mozgó ételárusok, és ha egy kis vadászatra vágyik, csak egy elkényelmesedett galambot kell kiszemelnie, amit könnyedén elkaphatná– érveltem. Ő így válaszolt:
– Ugyan, fiam, csak nem gondolod, hogy az emberen kívül van olyan élőlény, aki elviselné ezt a hatalmas zajt, a rettenetes levegőt és a töménytelen mennyiségű szemetet.
Ez a válasz máig él bennem, mert e nélkül talán nem utálom meg ennyire a füstöt eregető autókat és gyárkéményeket, nem kezdek el gondolatban az eltüntetésükkel foglalkozni, és semmi sem úgy történt volna, ahogy történt. De az is könnyen lehet, hogy egy nappal vagy egy évvel később magam is erre a következtetésre jutok, és minden ugyanúgy történik. Én mégis nagy tisztelettel tekintek Apámra emiatt, és azt hiszem, ezen már semmi sem fog változtatni.

Ahogyan belekeveredtem

Miután sikeresen elvégeztem a középiskolát, gondolkozni kezdtem, hogy mihez is kezdjek. Bár Anyám számára egyértelmű volt, hogy én is az újságírás titkait fogom elsajátítani, de én korántsem éreztem ekkora hajlandóságot a publikálás iránt. Aztán arra gondoltam, hogy végül is nem lehet nagy baj belőle, hiszem Apám is így kezdte, és most mit csinál? Saját fotólaborja van, és azzal foglalkozik, amit szeret. Így aztán jelentkeztem az egyetemre, ahová fel is fettek, bár könnyen lehet, hogy ebben – saját tudásom mellett – Anyám neve is segítségemre volt. Nap nap után hallgattam a nevesebbnél nevesebb egyetemi docensek és professzorok előadásait, akik a stílusról értekeztek, meg

azt fejtegették, hogy mire vevők az olvasók. Persze számos olyan dolgot is megpróbáltak megtanítani, amire biztos, hogy nem lesz szükségem.
Az egyetem boltozatos előcsarnokában a hirdetőfalon tucatjával lógtak a különböző cetlik, amik tájékoztattak mindenről, a legközelebbi fogorvostól kezdve az eladó használt zongoráig. (…) A meglepően sok fecni jelenlétét valószínűleg a hirdetőtábla elhelyezkedése magyarázta, ugyanis a ruhatár mellett volt megtalálható. Márpedig az előtt általában (télen, a közös szünetekben különösen) igen nagy sor szokott állni, és sokan óhatatlanul is a hirdetményeket olvasgatták. (…)
Ez volt az én nagy szerencsém, mert egy nap – a soromat várva – megpillantottam egy papirost, mely arra próbálta felhívni a figyelmet, hogy két nap múlva Dr. Johan Redwood fog előadást tartani a nagyvárosok szennyezettségéről és ennek következményeiről minden érdeklődő számára egy közeli épületben. Még arra is buzdított a kis plakát, hogy ismerőseinket is nyugodtan hívjuk el. Alapjában vége nem voltam elbűvölve a dologtól, mert mindenki, akit ilyesmiről hallottam beszélni, úgy fejtette ki álláspontját, hogy vagy egy szót sem értettem belőle, vagy mintha a hallgatók épp most kerültek volna ki az óvodából. De hallottam már valamicskét Redwoodról, és izgatott, hogy hogy látja ezt ez ügyet. Úgy gondoltam, baj nem származhat belőle, ha felírom a címet.
Nem is nagyon foglalkoztam vele többet, legközelebb két nappal később jutott eszembe, ahogy ismét sorban álltam. De hiába kerestem szememmel az ajánlást, már eltűnt a betegesen burjánzó cetlierdőben. Miután megkaptam a kabátomat a sánta ruhatárostól, (…) átkutattam a kis papírdarab után, amit legutóbb valamelyik zsebébe süllyesztettem. Némi kotorászás után meg is lett. Rápillantva láttam, hogy még van két órám, ezért úgy döntöttem, hogy előbb hazamegyek. (…) Ám úgy esett, hogy egyelőre le kellett mondanom az otthon melegéről, ugyanis a kapunál észrevettem, hogy a kulcsomat bizony otthonfelejtettem, bent pedig nem volt senki sem, aki beengedhetett volna. Úgy látszik, mindenképpen el kell mennem arra az előadásra – gondoltam.
És hogy ne ácsorogjak a kapuban, lassan el is indultam annak helyszíne felé. Sétálás közben gondolataimba merültem. Azon morfondíroztam, vajon megéri-e majd a fáradságot? Úgy gondoltam, nem leszünk valami sokan, hiszen, az előadás ingyenes volta mellett arra is felhívta a figyelmet, hogy hozzunk magunkkal még embereket. Vajon az érdeklődők gyér száma az általános érdektelenség bizonyítéka, vagy Redwood személye elleni bojkott. Mire idáig jutottam, megérkeztem, hiszen nem volt messze. Ott magasodott előttem a ház, ami kívülről egészen egyszerűnek tűnt, bár látszott rajta, hogy jómódú ember lakja. Falai szürkék voltak, kissé nyomott hangulat áradt belőlük a szemerkélő esőben. A modern ajtó teljesen elütött tőlük, feketén csillogott, és az egyszerű krómkopogtató tekintélyt kölcsönzött neki. (…)
Bár még mindig korán volt kissé, úgy határoztam, hogy megpróbálkozom a bejutással. (…) Közelebb léptem a fényes ajtóhoz és kopogtattam. Alig telt el néhány másodperc, máris nyílt az ajtó, és én megkezdtem mentegetőzésemet.
– Jó napot! Komlos Richard vagyok, Dr. Redwoodhoz jöttem. Tudom, hogy kicsit korán van, de… – kezdtem a magyarázkodást.
– Áh! Nagyon jó! Én lennék az – dörzsölte a kezét a küszöbön álló magas, szikár alak.
– Fáradjon be!
– Köszönöm! – mondtam meglepetten, mert nem számítottam rá, hogy ő maga fog ajtót nyitni. A szívélyes fogadtatás is váratlanul ért, mivel még életemben nem találkoztam Redwooddal, de kellemesen csalódnom kellett.

A ház belülről igen kényelmesnek tűnt. A kinti szürke falakkal ellentétben bent csodásan érezte magát az ember.
A professzor egy tágas szobába vezetett, ahol a kandallóban már égett a tűz, noha érződött a hőmérsékleten, hogy nemrég gyújthattak be. A tűzön kívül csak néhány gyenge fényű falilámpa világított, amik így együtt igen barátságos hatást eredményeztek. A szoba közepén egy ovális asztal állt, körülötte székek sorakoztak. Ezeknek csekély száma mutatta, hogy bizony ezek a találkozók Redwood tapasztalata szerint sem túl népszerűek.
– Az egyetem hirdetőtábláján láttam, hogy itt van, doktor úr! Gondoltam, benézek. Igen keveset konyítok az efféle dolgokhoz, hiszen soha nem tanultam őket komolyan, de felettébb érdekelnek.
– Ez természetes! Nagyszerű! Nos, akkor el is kezdhetjük! A többiek majd bekapcsolódnak. Mire kíváncsi leginkább?
– Nos, minden érdekel a témával kapcsolatban, de remélem, érti, hogy igen keveset tudok róla. Legjobban a jövő foglalkoztat, mi lesz az ezredforduló után, ha minden így marad?
– Nos, igen jó a kérdés. Egyelőre nagyjából rendben vannak a dolgok. A természetet elég nehéz kimozdítani az egyensúlyából, de ha egyszer sikerül… Márpedig az emberek feszegetik ezt a határt. Ott van például a szmog. 1948-ban volt az első az USA-ban, és azóta négy másik követte. Londonban kolerajárványhoz hasonlították a halálozások számát, öt napig tartott, mire érkezett egy kis szél, hogy kifújja a füstködöt a városból. És miért alakult ki? Azért, mert az emberek irdatlan mennyiségben égetik a sok szenet, működtetik a gyáraikat. Energiára kétségtelenül szükség van, de kapásból több ötletet tudok, ami némi befektetéssel hasonló energiát termelne, és semmiféle kormot és kéndioxidot nem juttatna a levegőbe. És én nem is vagyok szakember. Fiatalember, én azt mondom, itt lenne az ideje felülemelkedni az önös érdekeken és tenni valamit. Nem hiszem el, hogy az az ember, aki jobbnál jobb fegyvereket fejleszt ki, pedzegeti a nukleáris energiát is, és az űrben sétál, az nem tud egy kicsit gondolkodni a nagy eszével, amit a háborúzásra fordít, és elgondolkodni, hogy mi fog történni, ha ez így megy tovább. Ez olyan, mintha egy hatalmas gnú csordát tartanánk, hogy trágyázhassuk a hátsókertet és legyen mit ennünk. Igen ám, de ha az a csorda elszabadul, akkor nemcsak a kertet, hanem még a házat is letiporja. Azért van, aki foglalkozik a megelőzéssel, ezt nem tagadom, de nincs meg a kellő „tűzerejük" ahhoz, hogy tudassák az emberekkel: „nem viccelünk, tényleg súlyos gáz lesz (szó szerint)." (…) Kellene valami, ami egy kicsit felrántja az emberek leszegett fejét. Mára a szén-dioxid-kibocsátás már évente majdnem 30 milliárd tonna körül mozog. Ahogy én látom, itt – mint említettem – csak egy nagy esemény segíthet.
Redwood elhallgatott. Teljesen beleélte magát a beszédbe, izzadtság fénylett a homlokán a tűz fényénél, és mélyeket kellett lélegeznie, hogy visszanyerje a nyugalmát.
– Bocsánat! Azt hiszem, egy kicsit elragadtattam magam – mondta.

– Még soha nem hallottam senkit így beszélni. Meg vagyok győződve róla, hogy nagyon is igaza van. Miért nem próbálkozik, hogy meggyőzzön másokat is. Minél több ilyen ember van, annál gyorsabban elterjedne a figyelmeztetés híre. Gondoljon csak bele, „doktor Redwood, a légszennyezés Dzsihadjának vezetője".
– Fiam, én főként a légszennyezésről beszéltem, mert az a szakterületem, azt ismerem jól. De sajnos nem csak erről van szó. Igen sokáig sorolhatnám, de hogy csak a legfenyegetőbbeket említsem: hulladéktermelés (ezeknek igen nagy hányada nem újrahasznosítható, és még ami olyan is, azt is csak elszomorítóan kevesen teszik a megfelelő helyre), a vizek szennyezése különböző erőművekkel és a mindenféle hulladék beleeresztésével. Vagy a zöld területek irtása. Ez azért is nagyon szomorú, mert szép lehetne környezetünk. Egy ilyen vagy ehhez hasonló betondzsungelben élni már (vagy még) lehetetlen. És ha nem lesznek zöld területek, akkor nem lesz hová menekülni, egy pillanatra sem lehet majd megszabadulni a mesterséges fényektől. (…)
Az agyam mozgásba lendült, és különböző ötletek sokasága villant át rajta pillanatok alatt. Ám egyik sem volt az igazi. Javasolni akartam valamit a doktornak, amivel előidézhetné, hogy a kellő emberek felfigyeljenek rá, és megtegyék a szükséges lépéseket. Mielőtt kigondolhattam volna, hogy melyik képtelen ötlettel rukkoljak elő, nyílt az ajtó, és belépett egy öregedő asszony, akinek a nyaka köré egy vastag sál volt szorosan odacsavarva. Felém bólintott, aztán Redwoodhoz intézte szavait.
– Johan, telefonod van – mondta halkan.
A férfi bocsánatkérő pillantást vetett rám és kisietett. Egyedül maradtam a szobában. Azon törtem a fejem, hogy mit kérdezzek, ha visszajött. Feszegessem tovább a széndioxid témát, vagy térjek át az ózonrétegre? Még nem tisztáztam magamban a kérdést, amikor Redwood visszatért, és sajnálkozva közölte, hogy azonnal el kell utaznia egy megbeszélésre, amiről nem tudták korábban értesíteni. Én is kifejeztem sajnálatomat, megköszöntem a beszélgetést, és távozni készültem. A professzor biztatott, hogy mindenképpen látogassam meg, és figyeljem, hogy mikor lesz a legközelebbi időpont. Megnyugtattam, hogy úgy fogok tenni, és elhagytam a marasztaló házat, hogy a még mindig ugyanúgy szemerkélő esőre váltsam. Azt, hogy egyáltalán érkezett volna még valaki a beszélgetésre, nem tudtam, és később sem tartottam fontosnak megkérdezni.

A végkifejlet

Húsz évvel később történt – miután igen sokat foglalkoztam ezzel a témával, és egy rovatot is javasoltam, majd indítottam ezzel kapcsolatban az újságnak, ahová végül elszegődtem –, hogy meghívtak az első, a témával foglakozó konferenciára. Aztán a másodikra, a harmadikra és így tovább. Redwooddal is sokat beszéltem az első találkozásunk után, bár azóta már Johannak szólítom.
Szinte napra pontosan tíz évvel ezelőtt történt, hogy valaki egy nagyszabású gyűlést szervezett. Meghívta az összes ország kormányfőjét, miniszterelnökét vagy uralkodóját. Minden valamirevaló szaktekintély is ott volt. Egy gigászi, félkör alakú teremben tartották a megbeszélést, aminek célja – sok másik után ismét – az volt, hogy megoldja az egyre fenyegetőbb környezeti problémákat. A félkör belső szegélyétől kezdődött a tudósok része, a külső szegélyétől pedig a nemzetek képviselőinek helye sorakozott. A kettőt egy alacsony, jelzésértékű palánk választotta el. Az összes jelenlévő ki volt hangosítva, és egy gomb megnyomásával kérhetett szót.
A kezdést délelőtt tizenegy órára tűzték ki, és mindenki rendben el is foglalta a helyét. De tizenegy tizenötkor még mindenki csak várt, hogy a félkör közepén elhelyezett, magasított szószéket elfoglalja valaki és megnyissa az ülést. A meghívottak mocorogtak

és halkan beszélgettek, mert nem tudták mire vélni a késlekedést. Öt perccel később végre megmozdult valami. Egy alacsony alak lépdelt fel a lépcsőkön a szószékhez. Halk moraj futott végig a sorokon, ugyanis senki nem ismerte az idegent, és a hatásos PhD-címekhez szokott ízlésük erőteljesen tiltakozott. (…) A férfi nem zavartatta magát, megvárta a csöndet, aztán beszélni kezdett.

– A késésért elnézést! (…) Nem húzom az időt, belevágok. Van egy halvány sejtésem, mégpedig az, hogy a legtöbb kormányfőnek fogalma sincs a helyzetről, ugyanis az ezzel kapcsolatos jelentések felét sem olvassák el, és amit elolvasnak, annak sem értik meg az 50%-át. Ezért először is néhány előre felkért tudós fogja prezentálni a globális helyzetet dióhéjban igen egyszerűen, hogy mindenki megértse.

A történelemben nem sok példa volt rá, hogy a Föld összes uralkodóját egyszerre nevezzék – ha burkoltam is – ostobának. Ha ezt figyelembe vesszük, akkor valószínűleg ennek köszönhető, hogy mindenki halálos csöndben ült a helyén, és igyekezett beleolvadni a székébe. Ebben valószínűleg az idegen egész személye is közrejátszott, mert a hangjából olyan meggyőző fölény áradt, hogy senki nem merte megkérdőjelezni a szavait.

Ezek után néhány tudós sorban felállt, és mindenki beszámolt valamiről. Volt, aki a globális felmelegedésről beszélt, volt, aki az igen gyakori természeti katasztrófák okairól igyekezett objektív véleményt alkotni, egy hihetetlenül széles ember az ózonrétegről nyilatkozott, és egy magas, ösztövér alak tolószékben (nevezetesen Johan Redwood professzor) a légszennyezésről tartott értekezést.

Mire mindenki befejezte a mondandóját, este hat óra lett. A csarnokot betöltő, több millió dollár értékű zakók tölteléke fáradtan fészkelődött a helyén, és alig várta, hogy hazatérhessen, noha tudta, hogy ez csak az első rész volt. Mindenki nagy megkönnyebbülésére az alacsony ember bejelentette, hogy az ülés másnap folytatódik.

Másnap nem késett, pontban tizenegy órakor felsétált a helyére és beszélni kezdett:

– Most már remélhetőleg mindenki tisztában van vele, hogy mi a helyzet. Itt az idő a megoldások keresésére. Itt van egy anyag, ami tartalmaz néhány ötletet. Az egyik a fosszilis tüzelőanyagokról való teljes leállás öt éven belül, és ennek helyettesítése megújuló energiaforrások, valamint humán erőforrások által. Erről, azt hiszem kevés szó esett. Arról van szó, hogy önök, emb..., úgy értem, az emberek rengeteg energiát használnak el, amikor nap mint nap lemennek a boltba, elmennek kosarazni, bicikliznek, konditerembe járnak. Ezeket kell úgy átalakítani, hogy minden egyes lépésükkel, amit tesznek, energiát termeljenek anélkül, hogy ezzel bármit is tönkretennének.

Hogy ezekre a javaslatokra hogyan reagáltak, azt egyenként leírni nem lehetséges. Egy perc alatt óriási zűrzavar keletkezett. Senki nem foglalkozott azzal, hogy szót kérjen, hanem egyszerre beszéltek, aminek az lett az eredménye, hogy senkit sem lehetett pontosan hallani. Az alacsony ember még mindig nyugodt hangja azonban valahogy fölülmúlta a kiabálást, és felkérte a jelenlévőket, hogy egyvalaki révén tolmácsolják aggodalmaikat. További hosszú őrjöngés után az Egyesült Európa elnöke vállalkozott rá, hogy elmondja, – nézete szerint – ha ez bekövetkezik, akkor a Földön akkora lesz a káosz, hogy az rengeteg ember halálát okozhatja. Alapvető szolgáltatások fognak csődöt mondani, és mindaz, amit eddig az emberiség elért, igen rövid idő alatt összeomolhat.

Az alacsony ember válasza azonnal kész volt:

– Természetesen az átállás nem fog egyik percről a másikra menni. Először is fel kell halmozni jókora energiatartalékot, hogy az esetleges hibák esetén is fenn lehessen tartani a létfontosságú szolgáltatásokat, és nyilvánvalóan le kell egy ideig állni a

luxusszolgáltatásokkal. Azonban addig még van öt év. Lehet gondolkodni. Az átállás után pedig az, hogy nem fognak tudni pizzát rendelni és internetezni, jobban fog motiválni mindenkit, hogy megtalálja a megoldást további energiák felszabadítására, mert az, hogy tönkretesszük a bolygót, úgy tűnik, nem elég.
Ekkor felszólalt egy elnök.
– Nem tudom, ki hogy van vele, de én az internetet választanám. Még bőven van időnk kitalálni valamit addig, ameddig szép lassan elfogynak a fosszilis tüzelőanyagok. Én ezt a tegnapi „helyzetjelentést" nem látom olyan szörnyűnek.
A hátsó sorokból heves taps és bólogatás hallatszott, míg elöl a tudósok rázták a fejük. Ekkor a kicsiny ember hirtelen eltűnt az egyik hátsó ajtóban, de kisvártatva ismét előbukkant. Ismét felmászott a pódiumra. Talán először lehetett érzelmeket érzékelni a hangjában:
– Sajnos sejtettem, hogy ide fogunk eljutni. Akkor kénytelen vagyok átfogalmazni a dolgot – mondta, és ezzel együtt hirtelen nőni kezdett. Eddig alig látszott ki az emelvény mögül, most pedig már jó két fejjel magasabban volt, és még mindig nem fejezte be a növekvést. Végül, mikor már valamivel két méter felett járt, felhagyott méreteinek változtatásával. (A teremben olyan csönd lett, hogy az már szinte bántotta volna az emberek fülét, ha lett volna idejük ezzel foglalkozni.) Benyúlt a belső zsebébe és kivett onnan egy iratot. Szeme elé emelte és szilaj hangon olvasni kezdte. Először felolvasta a Föld koordinátáit, majd valami – mindenki számára érthetetlen – besorolási számot, aztán így folytatta:
– A fent említett bolygó túllépte a Trivertoni Egyezményben leírt szennyezési határokat. Bár civilizációjuk egyelőre (a térközi időszámítás szerinti 7552. szabványévben) nincs olyan szinten, hogy önmagától tudomást szerezzen a Bolygóközi Társadalmakról, kitűnő adottságokkal rendelkező bolygójukra való tekintettel az intézkedések foganatosítására való engedélyt elrendelem. Az intézkedések: 1. rávilágítás helyzetükre. 2. Javaslattevés. 3.a) Ha ettől eltérő javaslatuk van, azt három (földi) hónapon belül leadhatják. Elbírálási idő: újabb három (földi) hónap. b) Ha nincs javaslatuk, az alapjavaslat pontjainak betartatása. 4. Amennyiben a javaslatnak semmiképpen sem hajlandóak eleget tenni (ennek megítélése a Csillagközi Normák Betartatási ügyosztályának munkatársára tartozik), a teljes evakuáció végrehajtása az előzetesen megbeszélt bolygóra. 5. Az előzetesen megbeszélt bolygó lakosságának betelepítéséhez elengedhetetlen körülmények megteremtése. 6. A betelepítés megkezdésére felszólító jelzés megadása.
Aláírás: (itt valamilyen érthetetlen név következett) a Birodalmi Ügyek Főtanácsának elnöke.
Végezetül hozzátette:
– Megjegyezném, hogy nagyon rendes kis népek várnak szelídebb körülményekre, és ha akármilyen kicsi hibát találnak, kapni fognak az alkalmon, hogy kihasználják – fejezte be az immár magas ember, és felpillantott. Mindenki tátott szájjal bámult. Na ne. Se repülő csészealjak, se semmi?

Magyarázat

Hát ezen dolgoztam húsz éven keresztül. Természetesen nem írtam le mindent, mert az egyrészt hosszú és fáradságos munka, másrészt nem minden részlet olyan, ami illett volna egy ehhez hasonló publikus műhöz. Nehéz dolgom volt, hiszen nem avathattam be minden jöttment alakot. Az összes eshetőségre fel kellett készülnöm. Az tűnt a legjobb megoldásnak, hogy egy pszichológus vezesse az ülést. Az már nehezebb volt, hogy hogyan fogadtassam el a jelenlevőkkel, hogy egy olyan ember mondja nekik – a világ (inkább azt mondom, a Föld) első embereinek –, hogy mit csináljanak, akit nem is ismernek. Ki találhattunk volna ezerféle magyarázatot, de ő úgy gondolta (és

ezen a területen nem szálltam vele vitába), hogy így lesz a legjobb. És ebből nem is lett gond. Nagy kreativitással vágta ki magát, azokból a helyzetekből is, melyekre konkrétan nem készült fel.

Azon is sokat gondolkoztam, hogy hogyan hitessem el az emberekkel ezt a földönkívüli dolgot. Nyilván nem volt annyi pénzem, hogy repülő alkalmatosságokhoz folyamodjak. Egész sor apró trükköt vetettünk be, hogy ne legyen kétségük az embereknek afelől, hogy teljesen igaz, amit hallanak. Ha ez megtörténik, az egész semmire sem lett volna jó, sőt még talán mi magunk is veszélybe kerültünk volna. A megnövős trükk nagyon jól bevált. Sosem értettem igazán, hogyan működött, ezt a műszaki emberek intézték. Persze rákérdeztem, de nem igazán értettem a magyarázatot. Valami olyasmiről volt szó, hogy nem mesterségesen növesztették meg, hanem előtte nyomták össze. Hiszen később, amikor különböző helyeken meg kellett jelennie fontoskodva ellenőrizni, akkor nem lehetett ott mindig ötven ember a falak mögött, hogy a legapróbb hibákra is ügyeljen.

Aztán azt is ki kellett találni, hogy ha földönkívüli, akkor hogy lehet olyan, mint mi. Amint egy kicsit észhez tértek, persze rögtön meg is kérdezték, de erre azt találtuk ki, hogy a „mi" technológiai szintünkhöz képest nem akadály ezt megoldani. Okként pedig azt hoztuk fel, hogy nem akartunk felesleges pánikot kelteni a primitív gondolkodású emberek közt. Azt is meg kellett oldani, hogy ha a „javaslat" követelményei megvalósulnak, akkor majd ők is részt akarnak venni egy nem létező „Csillagközi Birodalom" irányításában. A megoldás az lett, hogy ez a büntetés, amiért túllépték a szennyezési határt.

Nem sorolom tovább a csipcsup problémákat, inkább áttérek arra, ami természetesen a legtöbb gondot okozta: magára a „javaslatra". Ez emésztette fel időm java részét, a többit, ha lehetett, másra bíztam. Az összes jelenlévő tudós be volt avatva (néhány kivételtől eltekintve, akiket nem tartottam elég megbízhatónak). Ők hatalmas segítséget nyújtottak a teljes anyag (majdnem 950 oldal) létrehozásában. Az alapötlet Redwoodtól jött. (Természetesen ő is tudott róla, hiszen ő volt a „múzsám".) Az, hogy az emberek mindig másra akarják bízni a munkát, pedig mi magunk is itt vagyunk, és bár vannak, akik teljes mértékben mélabúsak, és semmit nem csinálnak, de a legtöbb ember rengeteget mozog nap mint nap. Ezt nem kihasználni nagy hiba. Most is, ahogy írom ezt a szöveget, energiát termelek, amivel aztán – a többihez hozzáadva, amit a reggeli futással és sok mással termelek – el tudom látni az egész háztartást energiával. És már dolgozom azon, hogy a gondolati energiát is át lehessen alakítani, persze ésszel, mert azt senki sem szeretné, ha teljesen lecsapolnánk az agyát, de ha mondjuk minden egyes ember napi energiájának, ami az agyán átfut, az 1%-át elvezetjük, akkor azzal is rengeteget teszünk. És így talán egy kicsit ráncba szedhetjük az emberek gondolkodását, hogy idejüknek legalább egy kis hányadát normális dolgokon gondolkodva töltsék.

Redwood professzor sajnos hamarosan meghalt. Végakarata az volt, hogy egy nagy vörösfenyő alá temessük el, amit örömmel teljesítettünk.

A temetés után elsétálgattam egy kicsit ott a fenyvesben. A sűrű ágak alig engedték át a fényt, így kellemes hűvösben lehettem. A fenyőtűszőnyeg a lábam alatt elnyelte a lépteim visszhangját. Ez olyan érzést okozott, mintha egyedül lennék a világon. Erről eszembe jutott Apám és a válasza. „Ugyan, fiam, csak nem gondolod, hogy az emberen kívül van olyan élőlény, aki elviselné ezt a hatalmas zajt, a rettenetes levegőt és a töménytelen mennyiségű szemetet." Sajnáltam, hogy nem láthatja innen azt a világot, ahol nincsen sem zaj, sem szemét.

Kelemen Dávid, euFóriA

MÁSIK SZÍNHÁZ

Anton Pavlovics Csehov

Cseresznyéskert

Komédia négy felvonásban, két részben – Elbert János fordításában

RANYEVSZKAJA, LJUBOV ANDREJEVNA, földbirtokos ..... Irodenka Beatrix
ÁNYA, a leánya, 17 éves ..... Simon Erzsébet
VÁRJA, a fogadott leánya, 24 éves ..... Benkő Margita
GAJEV, LEONYID ANDREJEVICS, Ranyevszkaja bátyja ..... Hann Péter
LOPAHIN, JERMOLAJ ALEKSZEJEVICS, kereskedő ..... Béres Miklós
TROFIMOV, PJOTR SZERGEJOVICS, diák ..... Huszár András
SZIMEONOV-PISCSIK, BORISZ BORISZOVICS, földbirtokos ..... Fábián Péter
SARLOTTA IVANOVNA, nevelőnő ..... Gallai Zsófia
JEPIHODOV, SZEMJON PANTYELEJEVICS, könyvelő ..... Preiszner Miklós
DUNYÁSA, szobalány ..... Vokó Krisztina
FIRSZ, inas, 87 éves öregember ..... Fekete Ádám
JÁSA, fiatal inas ..... Molnár Bálint

Zene ..... Preiszner Miklós
Technika ..... Cseri Eszter, Schepácz András
Asszisztens, jelmez, súgás ..... Jakab Judit

Rendezés ..... Majer Tibor

Bemutató: 2008. május 4-én (vasárnap) este 7 órakor
a Közgazdasági Politechnikum színháztermében, 1096 Bp., Vendel u. 3.
További előadások május 5-én (hétfőn), 8-án (csütörtökön) és 9-én (pénteken)
este 7 órakor, valamint 2008 októberében lesznek.

Jegyeket 500 Ft-os egységáron Jakab Judittól vagy a masikszinhaz@poli.hu címen lehet igényelni.

Jelige: Mathias Ulpine-Groeber

A kulcs

Napsütéses reggel. Az utca betonkockáin keményen kopogott két magas sarkú cipő. Persze maguktól nem mozogtak volna, ha nincs mindkét cipőben egy-egy lábfej, öt-öt, azaz összesen tíz pirosra festett lábujjkörömmel. Ezek a lábfejek lábakban folytatódtak. A lábak egy testbe futottak. Két kar tört elő a testből vállmagasságban, amelyeken kézfejek himbálództak tehetetlenül, mint almák a szélben. A kézfejek ujjai is pirosra voltak festve. Egy test, húsz piros ujjvég. A lábakat szoknya fedte, egyszínű. Szürke. A test felső felét egy kabát takarta el a finoman bőrtépő hidegtől és a kíváncsi tekintetektől. A kabát alatti öltözetet a köznyelv kiskosztümnek nevezi. A kabáton belül volt két mell is, ami egy ilyen testen nem meglepő. Rögtön a kézfejek alatt, a csuklókon vastag karkötőfalak helyezkedtek el, mintha egy változó vastagságú és színű giliszta próbálta volna körbetekerni azokat. A test legtetején egy fej volt, hosszabbfajta barna hajjal, barna szemekkel, melyeket szemüveg tett látóvá, valamint szájjal, orral és fülekkel, amelyekben fülbevalók lógtak. Furcsa-érdekes fülbevalók, egy kék és egy piros kígyószerűség összetekeredve. A kék kígyón felirat: Nem látszik minden.

A testet a férfiak többsége csinosnak nevezte volna, néhányan akár tökéletesnek is. Ez a test tényleg csinos volt. Az az egy-két férfi, aki ekkor az utcán járt, utána is fordult, mintha valami láthatatlan kötelék fűzte volna a kiskosztümöshöz.

A test neve Chloe volt.

És most ez a test kopogott a lábain lévő cipővel a betonon. Az óramű-pontosságú koppanások egyszer csak megszűntek, a test megállt, vett egy nagy levegőt, és a két kéz kézfejestül-karkötőstül beletúrt az eddig meg sem említett, testvállon lógó bőrtáskába. Az aggodalmas keresgélés közben izgatott fújtatások hagyták el az orrlyukakat, a vérnyomás emelkedett, a homlokon lévő bőr finoman ráncolódott. Végül is a test felegyenesedett, a két kéz összehúzta a cipzárt a táskán, anélkül, hogy a két szem odanézett volna. Nem is tudtak volna odanézni, mivel a szemhéjak már hosszabb ideje idegesen össze voltak zárva. A légzés egyenletesebb lett, majd egy sóhajtásnak ígérkező, hatalmas, ám szinte észrevétlen levegővétel következett, a szemek lassan, gondterhelten kinyíltak, a száj széle kissé megremegett.

– Bassza meg.

Ez a kijelentés mintegy nyugtatóként hatott, a káromkodás hűsítő hatására a gondolatok kitisztultak, az új cél már szinte teljesen kikristályosodott.

– A kulcs.

A test most 180o-os fordulatot tett saját tengelye körül és az előző tempónál sokkal gyorsabban visszakopogott a kiindulási helyhez, a házba. Szinte hisztérikusan nyitott be a fényűzően berendezett lakásba, és céltudatosan elindult a nappaliban álló, frissen tisztított üveglappal rendelkező dohányzóasztalhoz. Ujjai, piros körmű ujjai végigszántottak az asztal üvegtalaján, meg sem karcolva azt. Egy ideges kézmozdulat után a test kiegyenesedett, néhány gondolat viszont összegabalyodott néhány másik gondolattal az észkínzó feladat megoldásai után kutatva. Hol van?

Mintha önkívületben lett volna, berohant a hálószobába. Nem tudta, hol keresse a kulcsot, így a legegyszerűbb változatnál maradt: minden fiókot kiborított, minden nadrágzsebet átnézett, az összes piciny zugot áttapogatta. Mire delet ütött az óra, az egész szoba fel volt túrva, úgy nézett ki, mintha egy repeszgránátot dobtak volna be; ruhák mindenütt, felborított székek, törött lábú asztalka, fáradt nőszemély az ágy szélén ülve. Chloe csak egy percre ült le, hogy kifújja magát. Nemsokára felpattant és a nappaliban kutatott tovább.

Eredmény: semmi. A kulcs, mintha ködből készült volna, eltűnt. Sehol sem találta. Az üveglapos dohányzóasztal lehetetlen szögben eldőlve feküdt a nappali közepén, a szétdobált újságok lapjai meg-meglibbentek, ahogy Chloe egyik saroktól a másikig rohant. Már délután három óra volt. Chloe őszinte felháborodással káromkodott, zilált, sóhajtozott, de mindezek nem segítettek, az az átkozott kulcs nem került elő; a nő szinte már azt hitte, hogy nem is létezik, mert ennyire semmi sem tud eltűnni.

Hirtelen felsikkantott. A konyha! Átsietett a nevezett helyiségbe, és elkezdett a konyhaasztalon vizsgálódni. Végső elkeseredésében még a hűtőszekrényt is kipakolta, sőt, némelyik ételt fel is bontotta, hátha…

Este hét óra körül már végleg lemondott arról, hogy aznap beérjen munkahelyére. Fáradtan, megkeseredetten, fájó ízületekkel az egész napi kereséstől, és jó néhány ősz hajszállal az idegeskedéstől ült a nappali közepén, a szőnyegen. Nem gondolt semmire, engedte, hogy gondolatai arra másszanak el, amerre akarnak. Sírni szeretett volna, de nem ment. Élete kudarcának fogta fel a kulcs eltűnését. Össze volt zavarodva.

Késő estig ült így, magába zárkózva. Végül erőt vett magán. Feláll, kicsit kinyújtóztatta tagjait.

– Elmegyek sétálni – jelentette ki bánatos egyszerűséggel. Azt gondolta, tiszta fejjel majd könnyebben kitalálja, hogy mihez is kezdjen. Áttámolygott az előszobába, ahol a kabátja úgy lógott a fogason, mintha csak egy testetlen elítélt lett volna Lassan, szinte gépiesen felvette a ruhadarabot, a cipzárral bajlódott egy ideig, de megoldotta. Épp az ajtót nyitotta ki, amikor hirtelen, váratlan erővel átesett egy pár cipőn; és egyenesen az oldalára zuhant. Nem nyújtotta kezét maga alá védelmezőn, nem sikkantott, nem csinált semmit sem, hagyta, hogy magatehetetlenül repüljön. Ahogy földet ért, fémes csörgésre lett figyelmes. Halálra váltan állt fel, nem törődve fájó karjával. Végigturkálta zsebeit. Végül a bal oldali, belső zsebbe nyúlt, majd egy fáradt sóhajtással előhúzta a kulcsot.

Katicabogár

Kék virág, piros virág, kék virág, zöld levélcsokor, sárga virág. Majd megint. A szél persze erősen fúj, legalábbis ő alig bírt repülni ebben a szélviharban, amit egy ember csak kósza fuvallatként érzékelt volna. A katicabogár azonban egyre inkább elfáradt. Pedig nem volt gyenge, elvégre már mindent átélt, amit egy katicabogár csak átélhet. Verte már májusi eső, látott havat is, voltak utódai, nem is kevés, és még számtalan dolog történt vele, bár volt néhány, amit már elfelejtett, de hát ez már csak így van. A kor miatt van, ahogy az is, hogy ilyen nehezen tud repülni, miközben igazából nem is fúj a szél, csak úgy tesz.

Megelégelve a felesleges fáradozást, úgy döntött, hogy az első szélvédett helyre leszáll, lesz, ami lesz. Már látta is a megnyugtató fényt, ami egy épületből szűrődött ki. Odaszállt. Már érezte a simogató meleget, amikor hirtelen nekiment valaminek. Nem látott maga előtt semmit, csak a levegőt, a benti bútorzatot és a kinti növényeket. Megint megpróbált berepülni a házba, de újfent nem sikerült.

Rászállt a valamire. Ez a valami igencsak érdekes valami volt, ugyanis függőlegesen állt, és úgy nézett ki, mintha semmi lenne, viszont a katica megállt rajta, tehát mégiscsak valami volt, ha láthatatlan is. Simának érezte, hidegnek és nagyon-nagyon másnak, mint amivel eddig valaha is találkozott. És unalmasnak. Mivel hosszú percekig nem történt semmi, elhatározta, hogy megint megpróbál bejutni az épületbe, mert valahogyan csak be lehet jutni… és nekiveselkedett. A szellőre fittyet hányva messzebbre repült, majd elindult az ismeretlen valami felé. Egyre gyorsult és gyorsult, minden erejét beleadta, még gyorsabban, még gyorsabban… BUMM! Emberi füllel hallhatatlanul, de katicabogárfüllel döbbenetesen hangosan nekicsapódott a valaminek, ami azonban továbbra sem engedte bejutni. A katica kezdte elveszteni a türelmét. Most már gondolkodás nélkül repült neki láthatatlan ellenségének, fájdalmasan nekicsapódott, majd újra nekirepült és újra nekicsapódott. Mivel később sem lett eredménye a harcnak, a katicabogár úgy döntött, majd holnap folytatja küzdelmét, mert mindenáron le akarja győzni ellenfelét, és ahhoz pihenten kell nekiállnia.

Másnap ugyanúgy nem haladt előbbre, mint az előző napon. Csodálta a valamit, mert teljesen nyugodtan, mozdulatlanul tűrte, hogy ő egyre erősebben nekiütközzön. Estére megint hazament.

És még hosszú ideig próbált győzedelmeskedni, de nem sikerült neki. Estére mindig hazatért, de pirkadatkor már megint bőszen csatázott. Arra már nem emlékezett, hogy miért, csak ment, ment előre, megállás, pihenő nélkül. Később már az esti hazatérések is elmaradtak, folyamatosan repült, csapódott, repült, csapódott, repült…

Végül elfáradt. Leszállt a valami hideg simaságára, úgy érezte, hogy ha újból felszáll, elpusztul, viszont a belső késztetés egyre csak űzte előre. Elkezdte összegyűjteni minden erejét az utolsó felszálláshoz. Ám hirtelen hangokat hallott lentről, maga alól. „Nézzétek, egy katicabogár van az ablakon!", „Hozd be, hozd be!". Majd valahogy elindult a valami, miközben a hangok izgatottan nevetgéltek. Egy puha dolog alányúlt. A katicabogár felmászott az új valamire, mert az kellemesen meleg volt, megnyugtató, és egyáltalán: más, mint az előző, gyűlölt valami.

Az új valami bevitte az épületbe. Miközben néhány nagyobb élőlényt látott maga körül, arra gondolt, hogy, ha nem is győzte le azt a valamit, de legalább átjutott rajta, igaz, hosszú, értelmetlen fáradozással és egy erősebb, nagyobb valami segítségével.

Elszenderedett.

Jelige: manasse

Szorzatosztó

Úgy végzem majd, ahogy elkezdtem.

Egy voltam a sok közül,
Akik csak úgy a világra születnek,
Nem önszántukból.
Egymáshoz nincs sok közünk,
Hiszen csakis kényszerből születtünk meg.
Más akaratból.

De idővel mindenki lesz valaki.

Egymáshoz még kevesebb köt akkor,
De mégis több, sokkal több.
Barátság, szerelem, tisztelet.
De ehhez idő kell, meg felnőttkor,
Hogy érezzük, ez már több.
Így mindenki újjászülethet.

De a testi csodák elmúlnak.

Az évek elfolynak, észrevétlen,
Kiürül a szív, nincs vér,
Megfakul minden régi kép.
Emlékek éltetik lelkünk, tétlen,
Egyre várva, többet ér,
Mint az a végtelen, csúf vég.

A test majd elbukik, az elme kitart még egy darabig,
Talán csak egy percig, talán a következő alakig.
De a végén, a csodálatos, a várt-utált legfelső emeleten
Milliárdokhoz hasonlóan én is úgy végzem majd, ahogy elkezdtem.

Személyigazolvány

Azonosítsatok magammal,
azonosítsatok bárki mással,
én én vagyok
még akkor is, ha
megszakadok.

Tél

megfázott a pirkadat
folytonosan tüsszög
taknya esik
mindenki hazaszállna
még a madarak is
fészkük lesik
rosszkedvűen lépnek ki
az emberek az utcára tetszik látni
nem tetszik
ez senkinek sem senki se szeret fázni
de a muszáj hajt a munka hajt
a béred a karácsonyod hajt
ajándékért kell most futnod rajt
és már itt sem okozhatsz több bajt
viszont amíg esik az eső pelyhek
hullanak az árak is de elkéstek
eddig minden már minden megvan
mivel nekem másnak munka van
de elbírjuk ketten egyikünk dolgát
aztán majd gyorsan segítünk odaát
mert erről szól erről kellene szólni
a télnek már vége is lesz
amint jön a tavasz erről fog szólni
előre kell tenni nem hátra

Szabadság u.

lakhelyemet tényleg így hívják de
ironikus megnevezése amúgy sem
puszta vicc hanem komoly probléma
világszinten is és nekem is mert nem
olyan vicces hogy ezzel évekig prob-
léma volt amikor elmentem előttünk
és két vállra fektetett a látvány a
név az érzés és a gondolatok amik a
látványból érzésből gondolatokból
táplálkoztak mint azok a csecsemők
akiknek nem megfelelőek a szüleik
mert a karszalag elveszett valahol és
senki sem találja boldogságát min-
denki magának fejti ki a köveket
meg eldobják messzire pedig repül
a nehéz kő nem olyan kő hanem
egy boldog kő mert az egy repü-
lő szabadságdarab meghatározott
útvonalon

The old dead tree

A falu közepén állt egy almafa. Évente hozott gyümölcsöt; szerették az emberek, a madarak. A gyerekek imádtak felmászni erős ágaira; a barátai voltak.
Egyszer csak, mikor épp a legtöbb piros alma termett rajta, nagy szél jött. Fújt, fújt, majd hirtelen leszakított egy egészséges almát és egy kisfiú fejére pottyantotta. A kisfiúnak ez fájt. Sírva odament apukájához és elmondta, mi történt. A baleset híre elterjedt a faluban. Az emberek úgy gondolták, elég öreg és gyenge lehet a fa, ha már egy almát sem tud megtartani. Az egész falu kivonult a fához. Kivágták, feldarabolták és otthon elégették.

Mese

népmese

Egyszer volt, hol nem volt, egy hegyen túl, ahol mindenki csinál valamit, élt egyszer valaki, akinek volt valakije. Ez a valaki valakije nagyon valamilyen volt, ami valakinek nem tetszett. Ezért a valaki valakije elment valahová. Útközben talált valamit, amivel csinált valamit, mire megjelent valaki, és mondott valamit. Valaki valakije is mondott valamit, aminek valaki, aki valaminek a valamije volt, nem örült. Ezért csinált valamit. Valaki valakije is csinált valamit, mire valakivel történt valami. Valaki valakije pedig valamilyen lelkiállapotban valami lett és azontúl valaki valakijének valamijében mindenki valamilyen volt.

Jelige: Black Cat

A Sátán macskája
Avagy a történetem a sorok közt

Emily vagyok, egy lány szomorú végzettel. Egy lány, akire nagy teher nehezedik, egy ember, aki kapott még egy esélyt egy másik élethez. Íme az, amit elszúrtam; részlet az elfeledett múltból, amit kitörölnék, de nem tehetek. A múlt, ami már elmúlt, és nem tér vissza.

Ahogy minden elkezdődött

Minden nap a Sátán elküldött engem, a macskáját, hogy véget vessek egy halandó életének. Minden egyes nap egy kiválasztott ember meghalt az én kezem által. Azok a szerencsétlenek, akik magukra vonták a Sátán figyelmét, egytől egyig nem természetes halállal vesztették életüket addig a napig, amíg egyszer meg nem történt a csoda…
Egy esős keddi reggelen megcsörrent a telefon. Felhívtak, hogy közöljék, ki legyen a következő áldozat. Egy lány volt az, velem egyidős, azt a sorsot kapta, hogy megöljem. Megsajnáltam, de munka volt, amit el kellett végeznem. Nem törődtem azzal, hogy ki az áldozat, hidegvérrel öltem. Ám ezúttal nagyot tévedtem. Megkerestem, épp iskolába ment, elkezdtem követni. Már vettem volna elő a pisztolyom, amikor kiabálást hallottam magam mögött.
– Carla, Carla, várj meg! – kiáltotta mögülem egy fiú. Annak a lánynak kiabált, akit le akartam lőni.
– Matt, szia!
A lány odafutott a fiúhoz és megcsókolta. Megfagyott bennem a vér: a lány úgy nézett ki, mint én. Hátrálni kezdtem rémültem. Neki is fekete macskafülei voltak, és ahogy megfordult, a bőrkabátja alól kivillant fekete farka, szőke hajába belefújt a szél. Egyszóval olyan volt, mint én. Vagy én voltam olyan, mint ő? Megdermedtem. Nem ölhetek meg valakit, ha olyan, mint én. Elhatároztam, hogy megismerem valahogy, kerül, amibe kerül. Elkezdtem követni, és rájöttem, hogy sajnos boldogabb, mint én. Engem senki sem szeretett, SENKI. Ő viszont több ember kegyeit is élvezte. Sajnos egy idő után ő is észrevett. Na jó, annyira nem sajnálom. Ha nem vesz észre, nem történt volna meg mindez. Nem veszem észre a jobbik oldalam, maradok olyan, amilyen voltam.

Gyilkosnak születtem

– Youro, figyelj már egy kicsit! – mondta Carla, amikor fellöktem az embereket. Meglepődve néztem rá. Eddig nem szólt senki, hogy ne lökjem fel, elég volt egy szúrós pillantás, és ők már a földre pillantgatva somfordáltak odébb.
– Miért ne lökjem fel őket? – kérdeztem meglepődve. Nem értettem meg a többi embert, nem tartoztam közéjük, mindig úgy éreztem, nem értük élek.
– Mert nem csak te élsz ezen a földön!- hökkent meg, hogy nem értettem.
Ezek után már csak arra emlékszem, hogy valaki taszított egyet rajtam. Elővettem a pisztolyom, sikítást hallottam, majd azt vettem észre, hogy a földön fekszem. Fejbe vágtak. Azért, mert lelőttem egy „ártatlan embert". De ez nem így volt! Nem én akartam lelőni, belső késztetés vezetett arra, hogy meghúzzam a ravaszt, egy erő irányított engem és a fegyverem. Az az erő, amivel idáig is öltem, az az erő, amit születésemkor kaptam, vagy nem is akkor? A válasz az, hogy nem akkor, bár valószínűleg mindig is volt bennem valami furcsa. Valami furcsa, valami más, ami másban nem volt meg, valami különös. Soha nem szerettek az emberek. Négyéves koromban a szüleim otthon hagytak, és utána nem jöttek vissza többé. Megölték őket. Akkor elhatároztam, hogy megölöm azt, aki ezt tette velük. De sajnos tévedtem, én is olyanná váltam, mint azok, csak én nem embereknek dolgozom, hanem magának a Sátánnak öltem. Gondolkodás nélkül vittem mindenkit a halálba, akit kellett, nem gondoltam végig, hogy

mit teszek. Egészen addig az esős keddi reggelig...
Azóta nem kaptam megbízást, vagy mégis? Azért lövök le néha embereket, mert a Sátán azt akarja? Nem tudom, sosem emlékszem rá, hogy miért sül el a pisztoly, csak egyszerűen lelövöm őket.
Amikor esténként a háztetőkön üldögélek és gondolkozom, elnézek a messzeségbe. Ilyenkor eszembe jutnak azok az arcok, azok a nevek, akiket valamiért megöltem. Hüm, valamiért? Igen, valamiért. Azért, mert ezt kérték tőlem. Nem is kérték, csak mondták, és én sosem ellenkeztem. De sosem sajnáltam meg őket, még olyankor sem, amikor ott üldögéltem a tetőn. Négyévesen elveszett bennem valami, valami fontos, valami lényeges. Alig vagyok 15, de máris több mint 800 ember halálát okoztam. Nem azért mondom ezt most, mert megbántam. Na jó, egy kicsit nyomaszt, nem nagyon, csak egy kicsit. De ki ne bánná meg, ha embereket ölne?

Vagy én, vagy ő

– Vagy ő hal meg, vagy te! – mondta a Sátán. – És rosszabbul jársz vele, ha te halsz meg! Elszúrtad az egész életed! Te már nem változhatsz meg.
– De én máris megváltoztam!
Hát igen, megváltoztam, jobb ember lettem. Ja persze, jobb ember… Ez a mondat gúnyos mosolyt csalt az arcomra… Jobb ember, persze… Most már nem változhatok meg, ezt én is tudtam, ezt az életet kaptam, így kell végigélnem. Meg kell ölnöm azt, akinek köszönhetem, hogy megláttam az emberekben a jót, az egyetlen barátomat, akiben megbízom, akit ismerek. Az egyetlen embert, aki elfogad.
– Gyilkos vagy, hát tedd a dolgod! Én mentettelek meg attól, hogy olyan legyél, mint a többi ember. Te más vagy, Yuoro, nem olyan, mint azok! Ennyivel tartozol nekem!
– Tartozom neked, de nem ezzel! Elhitetted velem, hogy majd megbosszulhatom!
– Megbosszulhatod, csak nem most!
– Mikor? Ezt mondogatod már tizenegy éve! – kiabáltam, s könnyek gyűltek a szemembe. Kirohantam.
Sajnos teljesítenem kell a parancsot, azért, hogy bosszút álljak egyszer talán majd… Remélem.

– Carla! – kiabáltam már messziről.
– Yuoro, szia! – köszöntött ő is. Láttam a szemében az örömöt, a boldogságot, ami bennem sosem volt meg.
Felmentünk az egyik felhőkarcoló tetejére, Carlaéké volt. Szép napos hely. Régebben mindig ott üldögéltünk.
Ő volt az egyetlen, akivel tudtam örülni. Az első ember, akit igazán megismertem. Most itt állok és azon gondolkozom, hogy miért vagyok én ilyen? Nem vagyok más, mint egy házimacska, de még azokban is több az önállóság. Én kóbor macskának születtem! És mi lett belőlem? Egy ember, aki megölné a legjobb barátját is. Hihetetlen, mivé fajult bennem a bosszúvágy.
– Yuoro, mit csinálsz? – kérdezte riadtan Carla. Azon kaptam magam, hogy ott állok vele a felhőkarcoló szélén, és a fejének tartom a pisztolyt. A szemébe néztem, igazi félelem tükröződött benne. Megölném a saját barátomat? Ez volnék én?
– Yuoro, ne tegyél hülyeséget!
– Vagy téged öllek meg, vagy megölet engem! – üvöltöttem és egy könnycsepp csordult végig az arcomon. Carlára néztem. Félt, valósággal rettegett, mit fogok csinálni. Behunyta a szemét. Várta, hogy elsüljön a ravasz. Mire lassan kinyitotta, én már nem voltam ott. Leugrottam. Odafutott a korláthoz, egy keserű mosollyal pillantottam rá zuhanás közben. A bőrkabát összecsapott a fejem fölött, majd eltűntem. Megváltoztam, más lettem, mint aki voltam, talán jobb talán rosszabb.

Most egy új testben élek, kaptam még egy esélyt, hogy javítsak a hibáimon. Azon kevesek közé tartozom, akik emlékeznek az előző életükre, azon kevesek közé, akik nem halnak meg sose, azon kevesek közé, akik lépten-nyomon szenvednek, félnek, reménykednek abban, hogy talán az élet nem csak szomorúság, nem csak szenvedés. Remélem, hogy egyszer megmenekülök az emlékektől, és újra írom a végzetem.

Jelige: Vadmacska

Boogie-woogie

Késve érkezem az órára, így a terem legvégébe szorulok. Egy könnyed mosoly elejtve a tanár felé, és már indulhat is az óra. Az alaplépést lazán táncolom a többiekkel együtt, közben már nézelődöm, kiben reménykedhetek, hogy a párom legyen. Tivadar bácsinak (60 körüli, alacsony, gömbölyded, kedves, jellegzetes illatú, ami már a lépcsőházban és érzékelhető) messze elkerülöm a tekintetét, nehogy szegény félreértsen, és azt higgye, hogy bátorítom.

Többnyire 30-40-es egyedülálló, vagy olyan férfiak sorakoznak fel velem szemben, akik előtt már szaporán gyakorol a kedvesük. A szerelmes számoknál meg olykor-olykor sokatmondóan egymásra néznek.

Közeleg a nagy pillanat, amikor felszólítják a férfiakat, hogy válasszanak maguknak párt. Néptáncon a tanár – rettentő szellemesen – a „párosodjatok" kifejezést szokta használni. Ettől aztán minden elromlik, és a tizenéves fiúk félszegen odamorogják a lányoknak, hogy na legyél a párom. Szerintem boogie-n máshogy reagálnának erre a pasik.

Az első órákon Tivadar bácsi volt a párom. Olyankor kicsit szomorú voltam. Miután próbáltam sokat mosolyogni és feszülős dolgokban járni, idővel kezdtek fiatalabb, magasabb és mozgékonyabb férfiak is észrevenni. Itt van például Perverz Péter (magas, rezzenéstelen arc, köldökig felhúzott, övvel összecsatolt kordnadrág). Neki valami hasonló lehet a jelmondata: Mell! Segg! Értelem! Volt szerencsém körülbelül 3-4-szer vele táncolni. Ő az a típus, aki tánc közben mélyen, érzékien az ember szemébe néz (nekem persze állandóan megjegyzéseket tesz, hogy én miért nem nézek folyamatosan az övébe), de ha épp a tanárok magyaráznak, hajlamos a szeme 30 cm-rel lejjebb csúszni. Az alatt az időszak alatt megállapította, hogy egy egyetemista lány vagyok, akinek a kedvenc színei a kék és a piros. Kék = komoly dolgok, beszélgetések. Piros = szenvedély. Szerinte ha a villamoson ülök, könnyen el tudok ábrándozni hasonlóképpen: egy lány áll a villamoson, odamegy hozzá a fiú.

Fiú: Látod a tengert?

Lány: Nem, miféle tengert?

Fiú: Nem látod? Épp most van dagály, és a sirályok mennek halat vadászni.

Lány: Várj csak! Azt hiszem, mégis látom!

Fiú: Igen? Ez nagyszerű! Mert én hiszem, hogy van egy jobb világ! A fantázia világa! Ahol az emberek boldogok és jól érzik magukat, azt teszik, amit akarnak!

Persze van olyan is, aki a következő kérdéssel jön oda: tanulsz vagy dolgozol? A válasz után már kevésbé érdeklődik.

Barbi Bélát (sajátos megjelenésű Canhez hasonlító, 180 cm magas, nem túl kidolgozott test, őszülő haj, nejlonzacskóban hozott fehér váltócipő) azért ismertem meg, mert épp nem volt párom. Ő pedig lelkes középhaladós boogie-s, és a mi óránkra is jár, hátha szükség van rá. Így aztán egész órán együtt táncoltunk. Bármit mondtam, harsányan nevetett. Azt hiszem, sosem éreztem magamat olyan viccesnek, mint akkor. Pedig véleményem szerint nem is voltam annyira formában. A vége felé megkérdezte: ugye, Kata, te még nagyon fiatal vagy? Én meg kedvesen megnyugtattam: igen, Béla, még nagyon, de nagyon fiatal vagyok!

Azóta egy másik nővel táncol. Annyit azért megenged magának, hogy odajöjjön és ezt mondja: Kata, nagyon szexi ez a póló. Jól mutatja a domborzataidat! Ilyenkor elgondolkozom, hogy az emberiség miféle szörnyűséges példányaival hozott össze a sors!?

Ezek után Furcsa Istvánnal (170 cm, hámló arcbőr, halk beszéd, hátrafeszített nyak) táncoltam néha. Ővele elég jól volt. Az egyik óra után arról győzködött, hogy maradjak vele a középhaladós csoport óráján is, mert szerinte nagyon jó vagyok. Ráadásul élvezet velem táncolni. Nem sokkal ez után jött a csoportunkba egy lány. Nagyon különös arca volt. Ráadásul nem hordott melltartót. Valami oknál fogva Furcsa István rástartolt, és nem velem táncolt. A következő alkalommal már kézen fogva jöttek. Amikor még csak bemelegítés volt, mellettem állt a lány. Próbáltam ismerkedni vele. Ha már itt a férfiakban csalódnom kellett, hátha akad legalább egy-két jófej lány. Tévedtem. Miután megjegyeztem neki, hogy ma milyen kevés fiú van, a következőt mondta: nem baj, maximum a tanár jut neked. Vele legalább úgy is jó táncolni. Megdöbbenve néztem rá, majd viccesen felháborodva megkérdeztem: már ne is haragudj, de honnan gondolod ilyen biztosan, hogy pont engem nem választ senki? Ő erre csak sejtelmesen rám mosolygott, és ennyit mondott: én nem tudok semmit, csak úgy megjegyeztem.

Csalódnia kellett. Igenis választottak: Törpe István (140 cm, világoskék klott nadrág, 40 éves, ferde orr, nem az a beszédes fajta, nem az a táncos lábú). Szerencsére a szeme pont a mellemmel volt egy magasságban. Az első könnycseppet akkor ejtettem el, amikor az eddigi figurákhoz képest a legerotikusabbat tanultuk. A fiú hátulról kb. átöleli a lány hasát. Szerencsére pont ezt a részt különösen nem értette. Így Perverz Péter szánakozó és egyben mosollyal teli arckifejezésével kísérve gyakoroltunk.

Az óra utolsó részében odajöttek a tanárok, hogy szeretnének elrabolni minket. A nő tanítgatta Törpit, én meg öt percet tudtam normálisan táncolni a pasi oktatóval.

Tivadar bácsi egészen felértékelődött a szememben. Nem a parkett ördöge, de legalább jókat röhögünk.

Azt hiszem, hamarosan abbahagyom a boogie-woogie-t. Talán keresek egy másik táncot, ahol fiatal fiúkkal lehetek. Aminek a neve hallatán nem fog egyik ismerősöm sem hangos röhögésben kitörni. Ahol kevésbé lesznek esélyesek a perverz péterek, a barbi bélák, a furcsa istvánok és a törpék.

Jelige: Hyper Rufus

A balerina

Ez itt a világ közepe
Egy érzés, majd elszállsz bele
Kockafalú sárga égbolt a tér
Mérgező a fű, de színe biztosan fehér
Káprázó szemgödrömből az örömkönny hulldogál
A függő csillár alatt egy balerina táncikál

Rózsaszín ruhája tekereg a légben
Harisnyakötője hívogat félénken
Narkotikum vagyok, s csak én kellek neki
Ma éjjel a szerelem oltárán én terítem ki
Heves tüzes, törékeny a teste
Megszólítom, ülj az ölembe!

Nem kérdez, csak rám néz
Szemeiben a vér köröz
Piroslik a tekintete, megcsókol
Hozzám ér és én elégek vele
Hirtelen nincs már rajta a harisnyakötő
És köztünk többé a távolság sem nő
Egybeérünk, mint a bor meg a kelyhe
Tájképpé leszünk, szenvedéllyel festve

Pohár

Poharam leteszem
Csendes magányomban
Az üveget felveszem
Kínos hallgatásomban
Te rám nézel, arcod mosolyog
Elveszed a poharat
És belemártod ajakod
Köhögsz, fuldokolsz
Én meg nevetek
Lélegzetet vennél
De már azt is elfelejted
…én mondtam neked
Hogy egyszer megöllek

Fekete szonett

Fekete mese ez, melyet mond a szám
Álmaim sötétek, verejtékesek
Sötétek, ámde felejthetetlenek
Izgatóak, mégis fájdalmasak tán

Ha lehunyom a szemem, engem várnak
A mámor kék tüzében ég a szívem
Éjszakánként felriadok, már végem
Lányok jönnek, elhúznak és felfalnak

Csodamód hallik a csont roppanása
Békül már a belem, szaftja lenyugszik
Elhallgat a világ, csak a fülem robban

S végül e fekete percek elnyomnak
Búsan péppé verve fekszem, mellettem
Táncukat lejtik ők, szépet s gonoszat

Ragasztó

Ragasztó vagyok
Ragasztok cipőt, papucsot
Szandált, csizmát és női pipőt

Ragasztok törött kisautót
Játékbabakezet, műanyag kockát
És Barbie-háztetőt

Ragasztok még embereket
Állatokat, növénytelepeket
És gombaspórákat

Ragasztok eltört szerelmet
Zúzott békét, szétszórt igazságot
És a világ erkölcsét…

…de sajnos gyenge vagyok már ehhez

Szerelmes vagy

Megérkeztél arra a helyre
Ahol nem szívesen látnak
De azt mondták: erre, erre
S akkor láttad, amit én is láttam
Láttam, ahogy bámultad őt
Bamba szép szemeddel
Megperzseltél volna minden nőt
Tüzes, vad tekinteteddel
Mégse szóltál semmit
Csak álltál ott némán
Vártad, hogy mondjon valamit
S utána futhass tova
Megsemmisülve, bénán
A kép, amit láttál, sokkolta agyad
De te azt mondtad, hogy
Ez az elkeseredett nő nem te vagy
Akartad is, hogy legyen így
De mást mondott agyad
Azt, hogy még mindig
Szerelmes vagy…

Jelige: Little Dream-Girl

Szárny nélküli angyalok

Észrevettem a felém nyújtott kezet, ám akkoriban, még nem tudtam értékelni. Néztem, de nem láttam, hogy szükségem van rá.

Pedig Zack mindig ott volt mellettem. Nem volt meglepő, hogy most is, mikor a sárban feküdve próbáltam magam összeszedni, ott volt, a kezét nyújtotta, hogy segítsen felállni. De mint mindig, most is újra csak lecsaptam a kezét, mondván, nekem ne akarjon segíteni, törődjön csak a maga dolgával. Mindig elküldtem. Mindig! Pedig ő sosem akart rosszat... Csak segíteni.

Akkoriban még azon az elven voltam, hogy mindenki bántani akar, és az egész világ fellázadt ellenem. Pedig nem így volt, csak én azt a kisvárost, amelyben nevelkedtem, az egész világnak tartottam. Hiába tudtam, hogy a kis drótkerítés túloldalán – ami az utca végén álló ház mögött húzódott – már egy általam ismeretlen hely, ismeretlen emberek és ismeretlen szokások élik napjaikat. Számomra ennek a tudásnak a birtokában is Amoren Village volt a világ közepe és a világ maga.

Akkoriban még 12 éves fejjel nem gondoltam volna, hogy idáig fajulnak a dolgok. Egyik nap egy fekete autó hajtott át Amoren kapuján. A megengedettnél „kissé" gyorsabb tempóban próbált volna végigsuhanni az úton, ha egy kislány véletlenül szegény vezető előtt fel nem tűnik. Emlékszem arra a pillanatra, ahogy az üveggolyókkal játszadozás közben meghallottam a fék éles csikorgását. Onnan lassított felvételként peregtek az események. Még mindig magam előtt látom a sofőr ijedt és egyben dühös arckifejezését, ahogy arrébb rántja a kormányt, a kerekek pedig a gyorsaságtól túl lassan adják meg magukat az utasításnak. Még mindig érzem, ahogy a hideg fém nekem csapódva ütött arrébb majdnem tíz méterrel. Még halványan az is derengett előttem, ahogy Zack megjelenik majdnem sírva, közben segítségért kiabál, ahogy óvatosan a karjaiba vesz.

– Semmi baj, Era, nincs semmi baj, minden rendben – nyugtatgatott.

– Hagyj békén... – markoltam bele a pulcsijába erőtlen kezemmel. – Hagyj végre békén...

Ekkor minden elhomályosult előttem, és semmi más nem maradt, csak a dermesztő sötétség.

Nem gondoltam volna, hogy akkor látom őt utoljára.

Ha tudtam volna... Ha nem lettem volna akkora bolond... Talán még ma is... Hiába mondja mindenki, hogy nem az én hibám, de én tudom, hogy csakis egyedül én tehetek róla! Hisz ha akkor csak egy kis mosolyt ejtek meg... vagy egy halvány köszönet... vagy bármi... Csak ne olyan szörnyűségeket, amiket a fejéhez vágtam, talán még ma is élne...

Három év telt el azóta, s továbbra sem sikerült elfelejtenem, ami akkor történt. Mikor a baleset után magamhoz tértem, először csak hatalmas fényességet láttam magam körül. Majd pár pillanat múlva, mikor kiélesedett a látásom, anyám borult örömkönnyeket hullatva a nyakamba. Nem tudtam, pontosan mi történt. Csak egy dolgot tudtam. Azt, hogy fél perc sem telt bele, mikor egy éles sípolást hallottam magam mellől, mire több nővér is berohant. Egy anya és egy apa borult egymás

vállára sírva, ahogy a személyt, aki az ágyon feküdt, ötödszörre sem sikerült újraéleszteni. Lassan az ápolók is eltűntek. Csak az orvos maradt ott részvétet nyilvánítani a szülőknek. Lassan ő is elment, és megláttam a most már élettelenül fekvő testet.
Ő volt az... Az, akit a leginkább pokolra kívántam volna azelőtt. Ám abban a pillanatban, mint valami csoda, imádkozni kezdtem, hogy ha el is ment mellőlem, legalább az angyalok közé kerüljön, s az ördög sose szerezhesse meg a lelkét.
Zack teste olyan tehetetlennek tűnt, mint egy rongybaba. A mozdulatlansága is annyira megfélemlített, hogy könnyek csorogtak végig az arcomon. Lassan a szülei elindultak az én ágyam mellé, majd halkan így szóltak:
– Már többször is úgy tűnt, a teste feladta, de valami mindvégig életben tartotta... Szerette volna, ha te felépülsz, és addig a pillanatig várt, amíg ki nem nyitod a szemedet. Tudni akarta, hogy jó kezekben leszel. Féltett. S ami a legfontosabb: szeretett – az utolsó szót szinte hangtalanul súgta az édesanyja.
Aznap este nem bírtam elaludni. Csak az üres ágyat figyeltem magam mellett. Hiányzott. Hiányzott az a makacsság, amivel kitartott mellettem. Hiányzott a törődése... És... Hiányzott a keze, amit mindig odanyújtott, ha a sárban feküdve próbáltam magam összeszedni, s amit én mindig leütöttem, mondván, hogy nekem ne akarjon segíteni, törődjön csak a maga dolgával. S hiányzott az egész személye, amit mindig... mindig elutasítottam.
Akkor jöttem rá, hogy őt nem kell féltenem, hisz az angyalok között van, s az ördög messze a közelébe sem nyúlhat, hisz akiket hiányolunk, ha elmennek, a barátok. S a barátok – szárny nélküli angyalok.

Jelige: Lovegood

A harmadik tiszta oldal a Wordben

Igen, ez az oldal a harmadik, már kicsit se tiszta oldalam a Wordben. Hát ide is eljutottam.
A Word világa már régóta ismerős mindannyiunk számára. Nélküle nem lenne értelme megtanulni gépírni, hiszen milyen másik program lenne képes atyáskodóan a szeretnék szó helyett fölajánlani a szerda varázserejét? Így tényleg új megvilágításba kerülnek az összefüggések: mennyire szerda, szerda elmenni sétálni, szerda kapni egy új cipőt! A kakaspörkölt helyett elérhető távolságba kerül a kakáspörkölt, és maga a kakapörkölt is.
A Word nélkül sikerült volna számos délutánt nyugodtan eltöltenem, minden fogalmazást kézzel kellett volna megírnom, de ehelyett a kalandok világában találtam magam.
Hosszú órákig próbáltam rájönni, hogy ha új gondolatomat írom be egy már meglévő sorba, a többi utána következő gondolatot miért törli ki. Talán nem találta helyénvalónak.
A versenyszellem miatt csak az utolsó idegeim elgyengülése kezdetével hívtam a géphez apukámat, mire a gép a mester tiszteletének a jól működéssel adózott. Persze már megmutatni sem volt hajlandó a hibát, örök titok maradt, én nem tudtam elmagyarázni, hogy mit csinált a gép, apukám meg ingerülten tudatta velem, hogy csak akkor kiabáljak le legközelebb, ha tényleg van valami baja a gépnek.
Hogy én hányszor akartam ennek a műanyag izének fájdalmat okozni! Baseball-ütővel vertem volna szét a monitort, egyenként szedtem volna ki billentyűit. Ördögien mindig ki tudja találni, hogy mivel tudja nekem a legnagyobb kárt okozni: nem ment normálisan, nem segít nyomtatni, kitörlődik, nem oda ment, van itt minden, és esküszöm, nem én vagyok a hülye, nem nyomtam meg az insertet, ez a gépek háborúja.

Lépcső

Egy tizenegy éves forma gyerek felülnézetből. Embriószerű pózban a lépcső tetején guggol. Ez nem érdekes. Nem érdekes, mert a gyerekek sokféle pózban sokféle dolgot csinálnak.
Valami történik a fejében, ami már annál inkább nem hétköznapi. Megpróbálom magam elképzelni mögötte. Mit mondanék én neki, csak hogy jobban érezze magát. Semmit. Nem tudnék neki mit mondani. Még most sem tudom, mit kéne tennem, ha megint abba a helyzetbe kerülnék, de a pillanat problémája egészen más volt:
A szappanoperákban minden megoldódik a lépcsőn, valaki terhes lesz, leesik, és már nem is terhes többé, valószínűleg senkinek. Én miért nem tudom megtenni? Annyira egyszerű. Leesek, a mama úgyse hinné, hogy direkt csináltam. A legjobb, ami történhet, hogy eltöröm a lábam. Egy lábtöréssel akár több mint három hétig nem kell bemennem az iskolába! Három hét! Igen, tudom, de akkor most el kell vágódnom és leesnem.
A terv: gurulok. Egyszer már estem le ennyire meredek lépcsőn. Semmi bajom nem lett tőle. Ez nem jó, mert akkor semmi bajom nem lesz. Egyetlen elszámítás történhet, az ablak. A lépcső alján van, így áteshetek rajta. A mama is sétált át üvegajtón, és jól van.
Mást kell választani. Akkor szivacsot teszek az ablakhoz.
Nincs semmi bajom. Ó, bárcsak jönne egy influenza, egy megfázás, valami hányós-fosós. Próbáltam már mindent, az elmúlt két hétben nem is mentem be. Raktam a lázmérőt forró vízbe, tettettem erős köhögést. A gyógyszereket nem vettem be, mert nem vagyok beteg, lehúztam őket a vécén.
Nem merek leesni a lépcsőn. Nem merek, nagyon meredek, nem igazán szeretek elesni. Viszont így holnap iskolába fogok menni. Mindig a vasárnapok a legrosszabbak. Szombaton találkozom a barátaimmal, de a vasárnapból mindig hétfő lesz. Megint van törim, a tanár feleltetni fog. Van matekom, kikapjuk a dolgozatot. Nem, ez nem fog nekem menni. Ma azt mondom, nagyon szédülök, és holnap még kitalálok valamit. Ez mind megtörtént. Nem ugrottam le a lépcsőn, féltem. Nem hinném, hogy valaha is fogok ennyire kilátástalan és groteszk helyzetbe kerülni, nagyon remélem.

Tanárok, avagy a kivégzőosztag

Az én végső bíráim. Már látom magam előtt, amint egy asztal mögött ülnek. Én szemtől szemben állok velük. Ott van minden elrontott, jól sikerült dolgozatom. Gúnyos mosolyra húzódik néha egy-egy arc, amint belenéz életem egyik különös korszakába.

Korszakos vagyok. A különböző korszakaimhoz más-más emberek tartoztak, tartoznak.

Ki lehetne az első, aki szót emelne ellenem? Azok a tanárok nincsenek ott, akiket szerettem, így csak az első számú kínzóm, Zs. szólalhat meg. Az asztal mögött elhelyezett kivetítőn megjelenek ötödikesen.

Egy nagyon kicsi terembe sok ötödikes gyereket préseltek be. Nincs levegő. A feszültséget vágni lehet, a csönd fáj. Egy tanár áll pulpituson.

A pulpitus többek között egyesek szemében a tanári felsőbbrendűséget hivatott hangsúlyozni, így Zs. boldogan pózol rajta.

A tanár a nyitott naplóban mutatóujját le-föl húzza. Megakad. Én vagyok, tudtomra is adja, szemembe néz kis gúnyos mosollyal. Tudom, ismerem ezt a mosolyt, mindjárt jön a megjegyzés: Hát te nem jársz túl gyakran iskolába, nem tudom, hogy gondolod, kéthavonta belibbensz ide.

A hatás nem marad el, mindenki kihasználja a tíz másodpercet a nevetésre, amíg a tanár újra a naplóba bújik. A hang mindenkinek a torkán akad: de hát nem erről volt szó, már kinézte magának a felelőt.

És most valami egészen más! Napokig

tartó gondolkodás után sikerült kitalálni a legmegalázóbb módot a gyerekek feleltetésére: a tömeges feleltetést. Ez azért célravezetőbb minden más módszernél, mert a gyerekek egyszerre érzik magukat teljesen feleslegesnek, együtt nem tudják, kinek a szavába lehet belevágni, együtt rettegnek attól, hogy ki kap megjegyzést, ki kap rossz jegyet.

A rövid bejelentés összezavar mindenkit. Ez nem tart sokáig, a nevek elhangzanak, összesen tizenegy. Én köztük vagyok. Az osztály legjobb tanulója is köztük van, a leghangosabbak is. És én is.

A rómaiak a téma. Megtanultam őket. Kijegyzeteltem, amit kellett, de egy büdös szót sem tudok kipréselni magamból. Krisztián csak úgy fossa a szót, olyan dolgokat mond, amiket én is tudok.

A látszat kedvéért kapok egy kérdést, csak hogy ne úgy tűnjön: ez az én megrendezett kivégzésem. A megjegyzés nem marad el: Legalább ezt tudod, ha nem tudnád, meg is buktatnálak.

Ez az! Ezt most dicséretnek kellene vennem, a probléma csak az, hogy most tizennyolc éves vagyok. Tudom, milyen viselkedés mögött milyen emberre számíthatok, de tizenegy évesen nem tudtam. Azt sem tudtam, hogy aki másokat szeret megalázni, az általában egy féreg.

A felelés befejeződik, van olyan osztálytársam, akinél még én is többet beszéltem, persze nem számít, én kapom a legrosszabb jegyet. Le szeretnék ülni, kapom a választ: Nehogy leülj, még mindenkinek szeretném külön értékelni a feleletét. Ha már ennyire sürgős, akkor veled kezdem. Nagy nehezen sikerült valamit összeraknod abból, amit az órákon hallottál (amikor egyáltalán ott voltál). Blabla. Folytatódik a szónoklat arról, milyen ördögi gyerek vagyok, a lustaság és semmirekellőség bennem ötvöződik, vagy valami ilyesmi, már nem vagyok képes tovább figyelni, inkább arra gondolok, hogy holnap is eljátszom a beteg gyereket, inkább maradok otthon, de még egy napot nincs erőm végigcsinálni.

Kitört a háború

Hitler elől bujkáltam a szobámban, amikor rám talált. Mindent megtettem, hogy ne vegyen észre, már a szekrényemben voltam félig. Nálam volt minden meneküléshez szükséges irat: a leckekönyvem, a diákigazolványom és a nyelvvizsgapapírom. Amikor benyitott, és összenéztünk, tudtam, mi vár rám. Odajött és elvette a dokumentumaimat. Elvette az egyetlen dolgot, ami elvehetetlen, a nyelvtudásomat. Utána rám parancsolt, hogy menjek aludni.
A főszerepet az álmomban Bruno Ganz játszotta. Nekem most már ő Hitler.
Talán túl sokat nézek tévét.

Műelemzés

Már megint egy verset találok magam előtt.

Nem tudom, hogy hogyan vonszoltam be magam még egy hétfő reggeli első órára. Bezzeg a többiek, otthon reggelizve. Nem is kell nekem a reggeli, ha akárhol máshol lennék, jobban érezném magam.

A nyálam még szerencsére nem folyt ki, idejében visszanyeltem. A szemem nyitva tartása hatalmas erőfeszítésembe kerül.

Akkor a vers. Már megint nem találok benne egy olyan sort, ami tetszene. Már megint valaki elmondja, felidézi, kivesézi, szétboncolja, összevarrja, lenyeli, megemészti.

Nem is akarom végiggondolni, mit érez ez a *nagyonszerencsétlen*. Engem már nem érdekel a többiek véleménye sem erről a gondolathalmazról. A gond az, hogy minden egyéni értelmezéssel messzebb kerülünk, ki az éterbe, a végtelenbe. Én nem akarom a végtelent, a szobámat akarom, mindenféle végtelen nélkül, egy jó meleg kakaóval.

Jelige: debby

Kopp-kopp

Este.
Belvárosunk legeldugottabb, kicsiny lakásában találjuk magunkat. Egy albérletben, ahol mindössze egy szoba, egy konyha és egy kis fürdőszoba szolgál menedékül a főhősünknek, Andrásnak. A középkorú férfi kis lakással, egy válással, egy macskával, számlákkal, magas vérnyomással, sok bakelitlemezzel, sok beutalóval és egy kis színes tévével büszkélkedhet.
Az egyetlen kis szobájában bezártság, fülledt levegő és dohszag terjengett. És füstfelhő. Erős dohányszaga messziről elárulta, ki is közeledik. Barna, régi foteljében cigizett, mint általában. Nehezen vette a levegőt. Ritkán szólalt meg, így hangos levegővételeivel számolt be arról, hogy él. Hiszen csöndes, belenyugvó, nyugodt ember volt. Csak ült és várt. Várta, hogy ez a nap is véget érjen.
Kattant egyet az óra mutatója. Tíz óra volt. Az óra két kis ajtaja kinyílt, és kiugrott belőle a már jól megszokott kakukk. András erre elmosolyodott és felállt. Végigbaktatott a lakásában és lekapcsolta mindenhol a villanyt, becsukta az ajtót, majd felrakta rá a láncot is. Befeküdt puha, egyszemélyes ágyába. Vett egy mély lélegzetet és várta, hogy mikor jön álom a szemére. Az egész házra sötétség borult. Csak az utcai lámpák fénye pislákolt. Kintről, mint mindig, őrjítő zaj hallatszott. Olykor kocsik riasztói hangzottak fel, néha pedig veszekedések hangfoszlányai.
Kopp, kopp, kopp.
András ezen az éjszakán valahogy nem tudott aludni. Furcsa zajokat hallott.
Kopp, kopp, kopp.
Egyre jobban nyugtalanította ez a különös zaj. Bár, gondolta, biztos a csap lehet. Nem zárta el rendesen. Ki akart szállni az ágyból, de hirtelen a vállába hasított a fájdalom. Felszisszent. Hevesen lüktetett a szegycsontja mögött valami furcsa fájdalom. Kínszenvedés volt számára, de feltápászkodott. Kiment a konyhába, és keresett egy széket. Várt pár percet, hátha elmúlik. Fokozatosan csökkent a fájdalma, de csak nem akart teljesen elmúlni. Közben végigjárta a házat, de minden csap el volt rendesen zárva. Átfésülte újra a lakást, hátha rájön, milyen zajokat hallott. Nem hagyta nyugodni, mi lehet az az idegesítő zaj.
Kopp, kopp, kopp.
Benézett az ágy alá, a fotel alá. Kis tévéje körül is elkezdett keresgélni. Sehol semmi. Mindent rendben talált. Az ablakon is kinézett, hátha kintről jön a zaj, de már éjfél körül járt az idő, így szinte csak egy-két kocsi járt arra. Az ajtó kukucskálóján is kilesett, de semmit sem talált. Elkapta a düh.
Kopp, kopp, kopp.
Újra körberohanta a házat. Csapkodott, felforgatta a kicsi lakást, pedig mindig rendben tartotta szerény lakhelyét. Ha már a tisztaságot annyira nem is, de a rendet nagyon tisztelte. De most elborította a düh. Minden kis fiókból kidobált mindent, hátha csak egy bogár bújt meg vala-

hol. Verejtékezet, és csillogott a szeme.
Kopp, kopp, kopp.
Rohangált a szobában fel-alá. Elkezdett kiabálni, nem törődve eddig tisztelt szomszédaival. A vállába újra és újra belehasított a fájdalom, de nem törődött vele. Továbbra is csapkodott. De nem bírta sokáig. Elveszítette az eszméletét.
Csing-csöng.
Hajnalban meghallotta a csengőt. Ijedten kelt fel a földről. Remegve ment az ajtóhoz, mintha a halál csengetett volna be. Kinézett a kukucskálón. A szomszédja, Feri volt. Rendes embernek tartotta. Kinyitotta az ajtót. Valamiért most félt tőle. Még mindig remegett.
– Jó reggelt, Bandi bátyám! – A szomszéd kis szünetet tartott, várta a viszonzást. De nem találtak válaszra szavai. Kezében ott nyugtalankodott egy öreg macska.
– Megtaláltam a macskáját a bejáratom előtt. Nem hagyott aludni, folyamatosan nyávogott – kiugrott kezéből a cica. – Mi a helyzet magával? Megy a munka?
András lehajtott fejjel olykor feltekintett, próbált megszólalni, de alig ment neki. Nehezen szedte így a levegőt.
– Nem… Nem… Ezt... nem bírom.
A szomszéd megijedt. Nem erre a válaszra várt. Óvatosan – mintha valamilyen beteg állna vele szemben – a vállára tette a kezét.
– Majd jobb lesz, Bandi bátyám, higgye el! Jaj, nagyon hideg a válla. Mindegy, nem fárasztom tovább, további kellemes alvást.

Reggel.
Egy újabb szürke és unalmas napra virradt András. Nyugodtan és fáradtan rendbe szedte magát. A macskának adott eledelt, majd munkába indult. Elment, és ott hagyta kicsiny házát.
Hagyatéka:
Kis lakás a belváros közepén, egy nagyon öreg macska, sok befizetetlen számla, sok bakelitlemez és egy kis színes tévé. Továbbá magas vérnyomás, sok stressz, hirtelen támadó, igen heves, szegycsont mögötti fájdalom, nehézlégzés, verejtékezés, hideg végtagok, eszméletvesztés és sokszor a megsemmisülés érzése.
Szívinfarktus.

Tartalom

Két IT-jegyzőkönyv 2
Bírósági határozatok. 6
Nyílt levél Papp Donáthoz. 9
Az egyforintos akcióról 12
A frumószai gyűjtésről. 13
Köszönetek 14
Irodalmi háziverseny 15
Kelemen Dávid víziója. 18
Másik Cseresznyéskert. 19

TMT:

Mathias Ulpine-Groeber: A kulcs . . 26
Ulpine-Groeber: Katicabogár 28
manasse versei. 29
manasse prózái 31
Black Cat: A Sátán macskája 32
Vadmacska: Boogie-woogie 34
Hyper Rufus versei 36
Little Dream-Girl angyalai 38
Lovegood prózái 39
debby: Kopp-kopp 42
Aranyköpések 44

Aranyköpések

- A kézi számítógép majdnem ugyanaz, csak kisebb a bele érintett billentyűzet.
- A kézi számítógépen általában ceruzával vagy tollal billentyűzünk.
- A kézi számítógép a számítógép része egy kicsi dologban.
- A kézi számítógépet magaddal viheted bárhová, mert könnyű.
- A szoftver a számítógépen belüli nem megfogható cuccok.
- A hardver a gép fizikailag fogható eszközei.
- A TCP protokoll a legmenőbb protokoll.
- Az Internet az első és a második világháborúban jött létre, hogy a katonák legalább így tudjanak beszélni egymással, ha már mással nem.
- Fontos, mit írunk be a keresőbe, mert még olyat is kiad, hogy csuda.
- Fontos, hogy mit írunk be a keresőbe, mert annyi dolgot kiad, amit mi látni sem szeretnénk, nemhogy tudni.
- Először csak furcsa öreg számítógépek voltak, amin csak szöveg volt, aztán úgy jött létre a net, hogy egy programozó kitalálta a háborúban, hogy milyen jó lenne a katonáknak beszélgetniük. Na így jött létre az Internet.

Az illusztrációk Gulácsy Lajos művei.

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

A Közgazdasági Politechnikum lapja
Felelős kiadó: Kalina Yvette
Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit
Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.
e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf
Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében